EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 125, 15 Temmuz '95

Sınıf çalışmasının bazı sorunları

Komünistler içinde bulunduğumuz yıla partileşme sürecinin genel bir değerlendirmesi ile girdiler. Gelişme sürecinde ulaşılan aşamayı çeşitli yönleriyle tanımladılar ve '95 yılının öncelikli görevlerini bu çerçevede saptadılar.

Bu değerlendirmelerde birbiriyle bağlantılı iki kritik tespit vardı. Bunlardan ilki; parti inşa sürecinin bugünkü aşamasında, gelişmenin pratik-örgütsel cephesine özel bir biçimde yüklenme zorunluluğu idi. Bunu tamamlayan ikincisi ise; pratik-örgütsel cephedeki sorunlar ve görevler yumağının temel ekseni ve çözücü halkası olarak, sınıf çalışmasında gerçek bir sıçramayı başarabilmekti.

Dolayısıyla bizim için "parti yılı", her şeyden önce sınıfla birleşmede gözle görülür bir pratik mesafe alma yılıdır. Sınıf hareketine fiilen önderlik etme yeteneği kazanma, bunu pratikte somut olarak kanıtlama yılıdır.

Bilindiği gibi bu ön değerlendirmeler 3. Genel Konferansımızda genişçe ele alındı. Partileşme sürecinin bu temel alanının bir yandan sınıf hareketinin güncel ihtiyaçlarıyla, öte yandan ise örgüt cephesindeki sorunlarımızla organik bağı somut ve ayrıntılı tartışmalar içinde irdelendi. Sorunlara ve görevlere bu çerçevede önemli açıklıklar kazandırıldı.

Konferans bildirisinin bitiş cümlelerinde, bu kritik görev alanı parti sorunu ile bağı içinde şöyle özetlenmişti:

"Bir yanda politik mücadele alanına sıçramanın sancıları içindeki bir işçi hareketi ve öte yanda parti kimliği kazanmanın eşiğinde bulunan, fakat bunu sınıf hareketiyle buluşmada yaşayacağı bir sıçramalı gelişme ile sıkısıkıya ilişkilendiren bir komünist hareket gerçeği -bugün durumu böyle görüyoruz.

"Sınıf hareketinin, sancısını çektiği sıçramayı kolaylaştıracak bir öncü devrimci müdahaleye ihtiyacı var. Hareketimizin ise, sınıf hareketine bu tür bir öncü müdahale içinde dönüşmeye, kendi gerçek siyasal-sınıfsal ortamını bulmaya, militan sınıf kimliğini geliştirmeye ve gerçek örgütsel zeminine oturmaya ihtiyacı var.

"Bunlar nesnel olarak örtüşen ihtiyaçlardır. Herşey komünistlerin kendi görev ve sorumluluklarına bu bilinçle sarılmalarına bağlıdır. Bu doğrultuda elde edilecek her başarı bizi adım adım partiye yaklaştıracaktır."

* * *

Sınıf çalışmasında gerçek bir sıçramayı başarabilmek, Konferansımızda çok ayrıntılı olarak tartışıldığı gibi, bugüne kadarki çalışma tarzında köklü bir değişim yapmakla olanaklıdır. Bu değişimin esası, dışardan ve üstelik sistemsiz yürütülen bir genel propaganda-ajitasyon çalışmasından, gündelik yaşamları içinde işçilerle fiziki teması sağlamaya, bu bağı geliştirmeye ve derinleştirmeye dayalı; onları eyleme ve mücadeleye sürüklemeyi, eyleme geçmiş olanlarla bu sıcak süreç içinde buluşmayı ve kaynaşmayı hedefleyen; ve propaganda-ajitasyon çalışmasını da bunu kolaylaştıran bir etkili araç olarak ele alan bütünsel bir çalışmaya geçmektir. Konferansımız bunu, propaganda örgütünden çıkıp kitlelerin öncüsü gerçek bir mücadele ve eylem örgütü haline gelmek şeklindeki daha temel bir sorunumuzun da biricik çözüm yolu olarak değerlendirmiştir.

Tüm yetersizliklerine rağmen işçilere seslenmekten ibaret kalan bir çalışmayı biz yıllardır yürütüyoruz. Bu çalışmayı bugün biraz daha güçlü ve ısrarlı bir biçimde sürdürmekle yetinen bir "işçi çalışması", geçmiş tarzı sürdürmek, fiilen bir propaganda örgütü olarak

kalmakta ısrar etmekle eş anlamlıdır. Oysa parti; işçilere gerçekleri açıklamak ve doğru yolu göstermekle kalmayan, daha da önemli olarak onları bu doğrultuda fiilen örgütleyen, eyleme sürükleyen, kendiliğinden gerçekleşen eylemleri doğru çizgide yönlendirmeye çalışan gerçek bir mücadele örgütü demektir. Böyle olunca, "parti yılı"nda sınıf çalışmasında sıçramanın ölçüsü de, işçilere dağıtılan bildiri ve broşürlerin artan sayısında değil, işçilerle kurulmuş fiili örgütsel bağlarda, işçi eylemlerinde, grev ve direnişlerde ortaya konulmuş pratik önderlik inisiyatifinde asıl anlamını bulacaktır.

İl örgütlerinin ve alt bölge komitelerinin derhal kendi mevcut çalışmalarını bu gözle yeniden ele almaları gerekmektedir.

Elbette bu tarz bir çalışmayı yürütmenin ve hele başarılı bir sonuç almanın kolay olduğunu söylemiyoruz. Herşey bir yana, geçmek zorunda olduğumuz yeni bir çalışma tarzı olduğu ölçüde, bu peşinen bir deneyimsizlik demektir. Fakat bazı alt bölgelerdeki ilk örnekler de göstermiştir ki, bu deneyimi hızla edinmek çok güç değildir. Yeter ki başarma azmi ve kararlılığıyla biz gerekli ilk adımları atmayı ve çalışmaya bir süreklilik kazandırmayı başarabilelim.

İşçi hareketi bugün çok yönlü bir kuşatma altındadır. İşçilerle devrimci bir politik-örgütsel buluşmanın önünde sayısız güçlükler ve engeller vardır. Bu işin zor yanıdır. Fakat tersinden ve yine somut örnekler üzerinden bakıldığında, tam da bu kuşatmanın yarattığı basınç ve bunalım nedeniyle, işçilerin kararlı, samimi ve pratikte güven veren devrimci önderlik çıkışlarına kolay karşılık verdiği de görülmektedir.

* * *

İşçi çalışmasında somut başarının bazı basit, fakat temel önemde gerekleri vardır.

Herşeyden önce, çalışmada süreklilik, sonuca gitmede ısrar, güçlükleri aşmada kararlılık gereklidir. Bölük pörçük, sistemsiz, sonuç almayı katı bir kararlılıkla gözetmeyen bir çalışmanın bir başarı sağlamayacağını, işçilere güven vermeyeceğini, etkisi çabuk kaybolan bir esintiden ibaret kalacağını belirtmek bile gereksizdir.

İkinci olarak, militan, sarsıcı ve bu çerçevede politik güven veren bir müdahale tarzı izlemek gereklidir. İşçiler kendi çıkarlarını savunmadaki kararlılığımızı militan tarzımız üzerinden somut olarak görmeli, buna pratikte inanabilmelidirler. Böyle bir çalışma ise somut riskler almadan, gerekli durumlarda somut bedeller ödemeden olanaksızdır.

Üçüncüsü, militan ve sarsıcı bir müdahalenin ancak politik bir güç/örgüt kimliği sergileyerek, bu genel kimliği işçilere somut biçimde hissettirerek başarabileceğimizi unutmamalıyız. İşçiler karşılarında tek tek ya da grup halinde komünist militanlar değil, bir politik güç/örgüt görüp hissedebilmelidirler. Politik örgüt kimliğimiz belirgin biçimde öne çıkmalıdır. Bu temel önemde bir güven faktörüdür.

Dördüncüsü, fabrika, sendika ve işçi platformları üzerinden yapacağımız bir müdahaleyi, mutlaka işçi evleri ve seçilmiş birimlerle içiçe işçi semtleri üzerinden yapacağımız çalışmayla doğru bir biçimde ve mutlaka birleştirmeliyiz. İşçi evleri, işçi kahveleri, işçilerin gidip geldiği kültür ve dayanışma dernekleri, işçi gezileri, şu veya bu vesile ile oluşan işçi platformları, tüm bunlar ve benzerleri, bizim için vazgeçilmez çalışma zeminleridir ve fabrikaya ulaşabilmemizin önemli kanallarıdır.

Beşincisi, genel sosyalist ve devrimci propaganda-ajitasyonun her zamanki vazgeçilmez hayati önemi ve yararı ne olursa olsun, sınıf hareketine ancak somut sorunlar ve ihtiyaçlardan hareketle başarılı bir müdahale gerçekleştirebileceğimizi gözönünde bulundurmak zorundayız. Kendi başına soyut ve genel sorunlar üzerinden süren bir propaganda ve teşhir faaliyetiyle mesafe alamayacağımızı hiçbir biçimde unutmamalıyız.

Altıncısı, çalışmada legal ve illegal her türlü araç ve yöntemi birarada kullanmakta ustalaşmalıyız. Bunun yanısıra, aynı birim ve alana illegal örgüt cephesinden yapılan müdahaleyi mutlaka paralel biçimde açık alan üzerinden gelişen bir müdahale ile de birleştirmek zorudayız. Bu bütünleşme başarıyı görülmemiş ölçüde kolaylaştırır ve illegal örgüt çalışmasına büyük bir manevra sahası açar.

Bu sorunlara konuya ilişkin konferans tutanaklarından parçalar da sunarak önümüzdeki sayılarda devam edeceğiz.

EKİM

Komünistler etkin bir faaliyet yürüttüler

Polisan direnişçileriyle dayanışma gecesi

Polisan işçilerinin uzun bir süredir devam eden grevi yer yer direniş ve çatışmalarla devam ediyor. Gebze Sendikalar Birliği direnişçi işçilerle dayanışma amacıyla bir gece düzenledi. Geceye yakaşık 4 bin kişilik bir kitle katıldı.

Grev ve direniş boyunca Polisan işçileriyle sıcak bir yakınlık kuran, direnişin bir üst boyuta sıçraması için özel bir çaba harcayan komünistler toplam faaliyetin bir parçası olarak dayanışma gecesi için de oldukça yoğun bir çalışma yürüttüler. Bilet satışı, özellikle fabrikalarda ve işçi semtlerinde sınıf dayanışmasının canalıcı önemine yönelik sözlü ve yazılı propagandayla birlikte yürütüldü. Gecenin sendikanın isteğinin tersine bir Ferhat Tunç konseri kısırlığında geçmemesi için özel bir çaba gösterildi.

Komünistler olarak Gebze genelinde ve Polisan özelinde illegal ve legal çalışmanın zengin araç ve biçimlerini kullanarak bu direnişi örgütlemek için etkin bir faaliyet yürüttük. Faaliyetlerimizi yalnızca Polisan işçileriyle yakın bir diyaloğa girmek, kavga barikatlarını Polisan işçileriyle birlikte örmek, omuz omuza çatışarak bu direnişi bir üst boyuta sıçratmak çabasıyla sınırlanmadık. Çevre fabrikalar ve semtlerde de legal alanının da etkin desteğiyle yarın tüm Gebze'yi kucaklayabilecek bir zemini hazırlamanın önemini hep gözönünde bulundurduk. Komünistlerin bu yönlü bir çalışması, gerek ülke genelinde gerekse Gebze Dilovası özgülünde yükselmekte olan bir sınıf hareketliliğine denk düştüğü oranda ayrı bir zorunluluk ve aciliyet de taşımaktaydı. Sermayenin yıllardır yoğunluğundan bir şey kaybetmeden süren saldırıları bugünden pek çok işletmede patlamaya hazır potansiyel birikime yol açmış bulunuyor. Sadece Gebze'de Retrans direnişi, Nasaş, Marshall ve DYO gibi işletmelerdeki huzursuzluklar bunun bariz örnekleridir.

İşte böyle bir potansiyele hitap eden komünist faaliyet, bazı eksikliklerine rağmen, düzenenlenen gecede de etkisini gösterdi. Devrimci grupların uzun zamandır devam eden böyle bir direnişin gecesine gösterdikleri ilgisizlik gerçekten şaşırtıcıydı. Salonda sendika pankartları dışında yalnızca komünistlerin pankartı vardı. Yoldaşlarımızın Polisan ve diğer fabrikaların işçileriyle gözle görülür kaynaşması, dayanışa amacıyla hazırlanan kartpostalların bütün salonda dolaştırılması, salonu saran sloganlarımız vb. komünist faaliyetin etkisini açıkça hissettiriyordu.

Geceye renk katan bir başka grup İpragaz işçileriydi. üzerlerinde "İşimizi istiyoruz!" yazılı grev gömlekleriyle gece boyunca ayakta kolkola ve büyük bir coşkuyla slogan atan, halay çeken İpragaz işçileri sınıf disiplini ve dayanışma ruhunu yansıttılar.

Büyük bir coşkunun hakim olduğu gecenin en önemli eksikliği, bir dayanışma gecesinin asıl eksenini oluşturması gereken mesaj ve konuşmaların yok denecek kadar az olmasıydı. Sendikanın açılış konuşmasından başka içinde bölge örgütümüzünki de bulunan bir kaç mesajın okunması dışında, dayanışma için gelen fabrika, sendika ve çevrelerden hiç konuşma yapılmaması, bu coşkulu gecede politizasyonun sadece sloganlarla sağlanmaya çalışılması gibi önemli bir eksiklik yarattı.

Gebzeli komünistler

İstanbul İl Örgütümüzün Polisan işçilerine hitaben kaleme aldığı ve tüm Gebze bölgesinde dağıttığı uzun bildiriyi bazı kısaltmalarla yayınlıyoruz.

Yaşasın Polisan Direnişi!

İleri, daha da ileri!

Polisan İşçileri, kardeşler! Greviniz aylardır hiçbir yaptırım gücü olmadan sürüp gidiyordu. Çünkü işveren, sermaye iktidarının işçi düşmanı yasalarına ve güçlerine sırtını yaslayarak ve o yetmediği yerde de yasadışı yolları kullanarak fabrikadaki üretimi hiç grev yokmuş gibi sürdürüyordu. 4 Temmuz salı günü fabrika önünde kavga bayrağını yeniden yükselterek, işçi girişini ve üretimi engelleyerek direnişinizde önemli ve ileri bir adım attınız. Şimdi yapılması gereken, gelinen bu noktadan bir milim dahi gerilemeyip, aksine, daha kitlesel, daha militan, daha sonuç alıcı mücadele ve eylem biçimlerini hayata geçirmektir. **Atılan tüm işçiler işe geri alınana ve toplusözleşme talepleriniz kabul edilene kadar, fabrikadaki bütün üretimi ve bütün mal giriş çıkışını süresiz engellemek gerekmektedir.**

Kardeşler! Düne kadar haklı taleplerinizi kaale bile almayan, dönüp yüzünüze bile bakmayan işveren, gelinen noktada yükselen direnişi kırmak için bir takım manevralara girişecektir. Yalan vaatler, içi boş sözler ile boynunuza kararsızlık ilmiği geçirip sizleri eylemsizlik batağına itmeye çalışacaktır. Bu boş sözlere, yalan vaatlere kanmayın. Sınıf mücadelesinin deneyimlerinden dersler çıkarın ve ciğeri kediye teslim etmeyin. Somut kazanım elde edilinceye kadar direnişinizi aynı kararlılıkla sürdürün.

Örgütsüz sınıf köle kalmaya mahkum sınıftır!

Sınıfın direniş ve eylem ateşi ne zaman yükselse, ilk başta uzlaşmacı sendika bürokratlarının etekleri tutuşur. Bunlar, ne mücadeleye layıkıyla önderlik ederler, ne de gölge etmeyip bir kenara çekilirler. Eylemi, haklarımızı söke söke almanın bir mücadele aracı olarak değil, bir kaç kırıntı koparıp ve bir kaç vaat alıp işçileri avutmanın ve işverenle "çağdaş" kırıştırmanın zemini olarak görürler. Onların yol ve yöntemleriyle ne "iş" ne de "ekmek" kazanılır, "kazanım" olsa olsa sadece "bir bardak soğuk su" olur!

Onların önerdiği, pasif, yasal, uzlaşmacı, beklemeci yol ve yöntemler sizleri adım adım yenilgiye doğru götürür. Oysa yapmanız gereken adım adım direnişin zaferini örmektir. Bunun için, uzlaşmacı sendika bürokratlarından bağımsız olarak, **kendi içinizdeki güvenilir, mücadeleci işçi arkadaşlarınızın önderliğinde Polisan direniş komitesini daha fazla vakit kaybetmeksizin örgütleyin. Yanısıra, Polisan direnişiyle dayanışma ve destek komitelerinin diğer fabrikalarda ve mahallelerde örgütlenmesi için çalışın.** Biz sınıf devrimcileri, EKİM'ci komünistler, güç, imkan ve araçlarımızı bu yönde seferber ederek direnişin zaferi için sizlerle sonuna kadar birlikte dövüşeceğiz.

Kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber ya hiç birimiz! Sınıf dayanışmasını örgütleyelim!

(...) Siz Polisan işçileri, diğer işçi ve emekçilerin eyleminize destek vermesini haklı olarak istiyor ve bekliyorsunuz. Öyleyse bunun nasıl yapılacağını önce siz diğerlerine gösterin. **Bölgenizdeki ve diğer bölgelerdeki işçi ve emekçilerin, tüm ezilen ve sömürülen kesimlerin sorunlarına aynı kendi sorunlarınız gibi sahip çıkın. Dünyanızı sadece kendi fabrikanızla ve mücadelenizi sadece kendi taleplerinizle sınırlı görmeyin. Diğer sınıf kardeşlerinizle, diğer işçi emekçi direnişleriyle aktif dayanışmayı örgütleyin. Tek bir sınıf ordusunun aynı sıra neferleri olduğunuzun bilinciyle davranın.**

Eminönü ve Şişli belediye direnişleri sizin desteğinizi bekliyor. Bugüne kadar sınıf dayanışmasının en güzel örneklerini sergileyen Tuzla deri işçileri sizin desteğinizi bekliyor. Gazi,

Okmeydanı, Nurtepe emekçi halkı faşizme karşı barikatlarda omuz omuza savaşırken sizi de yanıbaşlarında görmek istiyor, destek bekliyor. Faşist devlet terörüne karşı mücadele bayrağını yiğitçe yükselten "kayıp" aileleri ve yoldaşları sizlerden de destek bekliyor. Sömürgeci sermaye iktidarının zulmüne karşı özgürlük ateşini körükleyen Kürt halkı sizin desteğinizi bekliyor. İşten atılan Gebzeli belediye emekçileri sizin desteğinizi bekliyor. Geçtiğimiz gün aynı sizler gibi işveren-jandarma ortak saldırısına maruz kalan Gebze'li kargo işçileri sizin desteğinizi bekliyor.

Tek yol devrim! Kurtuluş sosyalizm!

Artık ücretli kölelik zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyimizin kalmadığını dostumuz da düşmanımız da biliyor, söylüyor. Ama bir farkla, düşmanlarımız, önünüzde kurtarılacak ve kazanılacak bir dünya olduğu gerçeğini sizlere unutturmaya çalışıyor. Devrim ve sosyalizm sözcüklerini hafızanızdan silip atmaya çalışıyor. Çalışıyor, çünkü düşmanlarımız, sınıfsız sömürüsüz özgür bir dünya için ayağa kalkan ve kavgaya atılan bir sınıfın o karşı konulmaz gücünü, o bitmek tükenmek bilmez enerjisini çok iyi biliyor. Bu yüzden, emeğin kurtuluş özlemlerini yalanlarla, demagojilerle ve kanla boğmaya çalışıyor. Sömürücülerin yalanlarını yüzüne vuran ve gerçekleri haykıran yiğit savaşçıları, devrimcileri, komünistleri işkence tezgahlarında, infaz mangalarında katlediyor. Geleceğinizi karartıp, eşitliğe, özgürlüğe, sosyalizme yönelik haklı özlemlerinizi boğmaya çalışıyor. Böylece sizleri, ömür boyu üç kuruş için beş takla atan; kendi bireysel çıkarları uğruna babasının bile kuyusunu güle oynaya kazan; konuş deyince konuşan ses deyince susan; sermayeden her şamar yediğinde "kahpe felek bana vurdu, alınyazım buymuş demek!" nakaratıyla kendini içki, kumar, uyuşturucu, fuhuş batağına atan; umutsuz, çaresiz, örgütsüz, sefil ve ilkel yaratıklar haline dönüştürmeye çalışıyor. İşte "o 'güçlü', o 'yıkılmaz' kapitalizm!" ancak böyle yöntemlerle ayakta durabiliyor! Onun kanlı sömürü çarkları ancak bu yalanlarla, bu zorbalıklarla zoraki dönmeyi çatır çutur başarabiliyor.

(...) Sermayenin sana ve diğer sınıf kardeşlerine yönelik saldırıları sebepsiz değildir. İşsizlik, açlık, sefalet, faşist devlet terörü, polis copu, jandarma dipçiği, işkenceler, cezaevleri... Bunların hiç biri sebebsiz değildir. Çünkü sömürgeci kapitalist Türkiye her geçen gün biraz daha çürüyor. Kendisi çürümekle kalmıyor, varlığına tahammül eden herkesi de beraberinde çürütüyor, vahşi düzenine alıştırmak için insanlık değerlerini öldürüyor. Ömrünü biraz daha uzatmak için işçi ve emekçilere, Kürt halkına azgınca saldırıyor. Sonunun yaklaştığını anlayan kudurmuş bir köpek gibi salya akıtıyor, çırpınıyor, köpürüyor, kan kusuyor.

Ama, kafandaki kuşku ve korku barikatlarını bütünüyle aştığında sen de çok iyi göreceksin ki, o böyle yaparak gücünü değil, güçsüzlüğünü, acizliğini, çaresizliğini sergiliyor. Faşizm Kürdistan'a sömürgeci zulüm rüzgarları ekti, karşılığında Kürt halkının özgürlük fırtınasını biçti! Şimdi Türkiye'de de bir kez daha sömürü ve zulüm rüzgarları ekiyor, hiç kuşkunuz olmasın, karşılığında komünistlerin önderliğinde işçi sınıfının devrim ve sosyalizm fırtınasını biçecek! Bu düzen ve onun sahipleri varlığının bedelini eski kölelerine bir gün mutlaka ödeyecek!

Safını doğru seç! Şansını iyi kullan!

Sosyalizm, işçi ve emekçilerin, ve sadece işçi ve emekçilerin de değil, insan olanların ve insan kalmakta direnenlerin, babalarımızın, dedelerimizin, çocuklarımızın ve torunlarımızın, bugün önünde duran yegane kurtuluş yoludur. Devrim mücadelesi içinde yerini almak, devrimcilerle yoldaş olmak ise, bugün senin yegane onurlu yaşama şansındır. Safını sınıfından yana seçmeli, bu yegane şansını iyi kullanmalısın. Emeğin kurtuluş, insanlığın özgürlük kavgasını zafere ulaştırmak için devrim ve sosyalizm saflarında işçi sınıfının kızıl bayrağı altında yerini almalısın.

Yaşasın işçi sınıfının mücadele birliği!
Yaşasın özgürlük, devrim, sosyalizm!
İşçiler saflara! EKİM ile partiye, parti ile devrime!

EKİM
İstanbul İl Örgütü

Yeni bir mücadele dönemi

İşçi sınıfı yeni bir mücadele sürecine hazırlanıyor. Aras Kargo işçileri greve giderken, Tuzla Organize Deri Sanayi'inde aylardır mücadele eden iki bin deri işçisi üretimi durdurdu. Kitlesel tensikatla yüzyüze kalan Eminönü Belediyesi işçilerinden sonra Şişli Belediyesi işçileri de direniş bayrağını kaldırdılar. Polisan işçilerinin yer yer çatışmalara varan direnişleri sürüyor. Kamu emekçileri yüzbini bulan kalabalıklar halinde alanları dolduruyorlar...

Bugün emek cephesinin birleşerek sermayenin topyekün saldırılarını püskürtmesinin koşulları her zamankinden daha elverişlidir. Geçen sohbaharda hız kazanan ve Gazi direnişiyle yeni bir safhaya ulaşan süreç, işçi ve emekçi kesimlerde politik bir duyarlılığın oluşmasına neden olmuştur. Öte yandan sendikasızlaştırma, kitlesel tensikatlar, özelleştirme, sefalet ücreti, kazanılmış haklara saldırı, kardeş Kürt halkına karşı sürdürülen kirli savaşın işçi ve emekçilerin alınteriyle finanse edilmesi, artan sivil faşist saldırılar tüm emek cephesini ilgilendirmektedir. Giderek yoğunlaşan ve pervasızlaşan bu saldırılara dur demenin tek bir yolu vardır. "Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için!" şiarıyla, birleşik bir tarzda bu iğrenç sömürü ve zulüm düzeninin karşısına dikilmek!

O halde, emekçi sınıfların saflarından yükselen her direniş bizim direnişimizdir. Sermayenin saldırıları karşısında harekete geçen her fabrikanın, her işyerininin mücadelesi bizim mücadelemizdir. Emek cephesinin genel direniş hattının örülmesi, fabrikalardan, semtlerden yükselen tek tek direnişlere dayanışma eylemlerimizle sahip çıkmaktan, bizzat kendi fabrikamızda örgütleyeceğimiz direnişlerden geçmektedir. Sermayeye karşı yürütülecek etkili bir mücadelenin onun işbirlikçilerine teslim edilemeyeceği ortadadır. Uzlaşmacı ve tesilimiyetçi bir çizgi izleyen sendika yönetimlerinin peşine takıldığımız sürece yenilgilere ve ihanetlere de peşinen hazır olmalıyız. Sermaye bize azgın bir devlet terörü ile saldırırken, silahlı sivil faşist çetelerini üzerimize salarken, onlar bizi en geri eylem biçimleriyle oyalamaya çalışıyorlar. Artık tüm bunlara dur demenin zamanıdır! Gün üretimden gelen gücümüzü en etkin bir tarzda kullanmanın günüdür. En güçlü silahımız olan grevi kamu çalışanları dahil tüm emekçi sınıflar fiilen kullanmalıdırlar. Kendi fabrika ve işyerlerimizde örgütleyeceğimiz hak ve dayanışma grevlerimiz, hem birleşik bir genel grevin örgütlenmesine zemin oluşturacak, hem de bizi sermaye düzenine karşı dişe diş bir kavgaya hazırlayacak ve sınayacaktır.

Bugün en temel görev, işçi sınıfının üretimden gelen kendi özgücüne dayanan mücadelesini güçlendirmek ve militan bir eylem çizgisinde birleştirmektir. Bunun için ise, herşeyden önce mücadelenin gerçek ihtiyaçlarına yanıt veren güçlü taban örgütlülükleri oluşturulmalıdır. Her fabrika ve işyerinde en militan, en kararlı öncü işçilerden oluşan mücadele ve direniş komiteleri kurulmalıdır. Birleşik bir direnişin örgütlenmesi için daha bugünden dayanışma ve koordinasyon komiteleri oluşturulmalı, çeşitli fabrikalardaki öncü işçilerin diyalog ve bağlarını güçlendirecek araçlar hızla devreye sokulmalıdır.

Gazi direnişinin dersleri tüm canlılığıyla önümüzde durmaktadır. Sermaye devletinin saldırılarını ancak militan ve uzlaşmaz bir direniş çizgisiyle püskürtmeyi başarabiliriz. Açıktır ki böyle bir mücadelede bedeller ödemeyi göze almak zorundayız. Sınıf mücadeleleri tarihi boyunca gerçek ve kalıcı zaferler hep bedeller ödenerek kazanılabilmiştir. İşçi sınıfı, kırıntı değil değil dünyayı istiyorsa, böyle bir mücadeleye hazır olmalıdır. Yalnızca ekonomik-demokratik haklar uğruna değil, bu çürümüş ve kokuşmuş düzenin yıkılması, sınıfsız, sömürüsüz, özgür ve eşit bir toplumsal düzeninin kurulması uğruna verilen kavgada yerini almalı, sosyalizmin kızıl bayrağını yükseltmelidir.

"Kayıt dışı ekonomi" kimin hizmetinde?

"Kayıt dışı ekonomi", "vergi vermeyen yüzsüzler", "SSK yüzsüzleri"... İşte bunlar işçi ve emekçilerin öfkelerinin yöneltilmeye çalışıldığı yeni sahte hedefler. Burjuvazinin gizli/açık, yeminli/bilinçsiz tüm uşaklarının değişmez taktiklerinden biridir bu. Gerçek düşmanı saklamak, hatta onu dost bildirmek için, tali yönleri öne çıkarmak, sahte düşmanlar yaratmak. Örnek mi? Rantiyeler düşman ilan edilir. İşçi ve emekçilerin çıkarlarının "dürüst sanayiciler"le birlikte olduğu yalanı yayılır. Sanki rantiyeciler ile sanayiciler bir ve aynı tekelci sermayenin iki yüzü değilmiş gibi. Sanki, Sabancı, Koç, Çukurova Holding vb. tekelci sermaye grupları Türkiye'nin en büyük sanayicileri olduğu kadar, en dişli rantiyeleri de değilmiş gibi. Hedef açıktır. İşçi sınıfını sınıf düşmanı ile kolkola sokup, celladının kuyruğunda yel değirmenlerine savaş açar hale getirmek.

Gerçeklerin üzerini örtmeye yarayan bu sahte düşmanlar yaratma taktiğinin bir diğer çarpıcı örneği son günlerde yeniden önümüze sürülüyor. Hem de bizzat Türk-İş ve DİSK bürokratlarının ağzından ve keskin sert ifadelerle. Kamu çalışanlarının grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için ortaya koydukları son eylem dalgası karşısında, gündem kamu çalışanlarına iyi bir ücret için "kaynak yetersizliği" noktasında boğulmaya çalışılıyor. Sermayenin tescilli uşakları böylelikle kamu çalışanlarıyla işçi sınıfı ve diğer emekçileri karşı karşıya getirmeye çalışıyorlar. Sendika ağaları ise sözde buna alternatif pozlarında, ciddi ciddi, "efendim, kayıt dışı ekonomiyi vergilendirin, işte size kaynak" diye buyuruyorlar. İşte sahte düşman yaratmak dediğimiz taktik budur. Vergi vermeyen, işçisinin SSK primini ödemek bir yana asgari ücreti bile çok gören, ayda 1-1,5 milyona insanları günde 12-15 saat çalıştıran küçük ve orta ölçekli sanayi yeni düşman ilan edilip, hedef tahtasına yerleştiriliyor. Halbuki, bu küçük sanayi, bu "kayıt dışı ekonomi" bugün tüm Türkiye'de, hem de neredeyse bütün dünyada ezici ağırlığıyla tekelci sermayenin yan kolu, bizzat onun denetlediği, istihdam ettiği bir alandır. Örneğin; Tofaş, Renault, Toyota, kendi fabrikalarında üretebileceği, yoğun emek gerektiren bir çok parçayı yan sanayilerinde, yani bu "kayıt dışı ekonomi" birimlerinde, hem de fason tarzda ürettirmektedirler. Yani hammaddeyi veya yarı işlenmiş mamulü verip, işlettirip geri alarak. Böylelikle, binlerce işçinin birarada çalıştığı, doğal bir örgütlenme yeteneğine sahip büyük fabrikalarda kolay kolay uygulanamayacak vahşi bir emek sömürüsü 5-10 kişinin çalıştığı, sigorta vb. hiçbir sosyal hakkın bulunmadığı küçük işyerlerinde gerçekleştirilmektedir. Bu tekstilden otomotive, beyaz eşyadan elektronik-bilgisayara kadar sanayinin bütün temel işkollarında böyledir. Yani, bu küçük yan sanayilerin gerçek patronları, artı-değerin en büyük bölümüne el koyan zorbaları aslında bizzat tekelci sermayenin kendisidir. Bu küçük işletmelerin hukuki sahipleri ise gerçekte birer taşeron konumundadırlar.

Bu sömürü ilişkisi o kadar sistemli ve bilinçli bir biçimde uygulanmaktadır ki, mesela Japon ekonomisinin diğer emperyalist ülke ekonomilerine belki de en önemli üstünlüğü bu alandadır. Dünya kapitalizminin 1970'den bu yana süren yapısal krizi ortamında, keskinleşen rekabetin de kamçısıyla tekelci sermaye kendi yükünü bu yan sanayiye binbir yolla yıkmakta, böylece gerçekte fatura işçi sınıfına kesilmektedir. Burjuva akademisyenler dahi bu durumu "ikili ekonomi" olarak adlandırıyorlar. Bir tarafta büyük fabrikalarda görece yüksek ücretle çalışan işgüvencesine sahip bir işçi aristokrasisi yaratılmaya çalışılırken, diğer tarafta küçük işletmelerde bizzat bu tekelci grupların yönlendiriciliğinde hayvani bir sömürü sürmektedir. Tekelci sermaye bu işletmeleri "öldürmemekte ama süründürmekte", böylece buralardaki vahşi sömürüyü sürekli kılmaktadır. Sırf bu sömürüyü artırabilmek için

stok yönetim yöntemleri ortaya çıkmıştır. "Just-İn-Time" (tam anında üretim olarak çevrilebilir) denilen stok (işlenmemiş ya da yarı işlenmiş parça stoku) yönetim yöntemi, stokları bu yan küçük sanayiye tutturmanın incelikleri üzerine kuruludur. Böylece tekelci sermaye, elinde atıl kalan stoklara büyük paralar yatırmaktan kurtulup bu paralarla spekülasyon yapmakta, bu yükü yan sanayi taşımaktadır. Japonya'da bulunmuş olan ve bugün tüm dünyaya yayılan bir yöntemdir bu. Mesela Arçelik, çalıştığı küçük işletmelere on-line sistemiyle çalışan birer bilgisayar vererek, ana fabrikalardında o parçanın stok seviyesi tükenmeye yaklaştığında, hiçbir sipariş ve uyarı olmaksızın fabrikaya sevkiyatı sağlamaktadır. Böylece atıl stoklara para bağlamak, onları depolamak bu "kayıt dışı ekonomi"ye düşmektedir. Japonya, Uzak Asya'nın önemli bir bölümünü kendisi için çalışan bu tip bir yan sanayiye çevirmiştir.

Kapitalistler önünde biat eden eski sosyalist yeni liberaller, kriz döneminde sömürüyü yoğunlaştırıp incelterek sürdürmenin, fakat kendi içinde sınırları olan bu tarz yöntemleri, "ölçek ekonomilerinin ortadan kalktığı, nesnel eğilimin üretim süreçlerinin parçalanmasından yana işlediği, hatta işçi sınıfının yokolduğu" gibi tezlerine payanda yapıyorlar. Böylece dönekliklerini "bilimsel" olarak gerekçelendiriyorlar.

Hedef tahtasına düzenden ve onun hükümran gücü tekelci sermayeden bağımsız olarak sadece küçük ve orta sermaye yerleştirildiğinde ise, şu sonuçla karşılaşmaktayız. Bu "kayıt dışı ekonomi"yi oluşturan işyerleri eğer SSK primi öder, bir çok durumda işçisine asgari ücret dahi öderse, zaten ayakta duramaz, dahası bu durum onun varlık nedeniyle çelişir. Bu işletmelerdeki kölece hayvani sömürü bunların varlık nedenidir ve bizzat bunun için tekelci sermaye tarafından örgütlenmişlerdir. Bu nedenle hedef böyle daraltığında bunu bir reform olarak dahi elde etmek imkansızlaşmaktadır. Tersine işsizlik tehditi karşımıza çıkarılmaktadır. İkilem işsizlik ya da vahşi sömürü biçiminde dayatılmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçiler elbette "kayıt dışı ekonomi"nin vergilendirilmesini talep edeceklerdir. Fakat bu sorunun gerçek biricik çözümünün proleter bir sosyalist iktidar altında olduğunu asla unutmadan ve "kayıt dışı ekonomi"nin gerçek patronu tekelci sermayeyi ve onun şahsında sermaye düzenini hedef tahtasına yerleştirerek... Vergi verdiği, SSK primi ödediği için haksız rekabete uğrayan dürüst sanayici pozlarını gerisin geri bu ahlaksızların yüzüne vurarak...

Komünistlerin düzen içi reformları dahi elde etmenin devrim/proleter sosyalist bir iktidar mücadelesinin yan ürünleri olabileceği öngörüsünün bir kanıtıdır bu durum.

K. CENK

2 Temmuz Mersin Mitingi

Sivas katliamının ikinci yıldönümünde Mersin'de bir protesto mitingi ve yürüyüşü düzenlendi. 7-8 bin civarında kitlenin katıldığı mitinge devrimci bir kitle gösterisi havası egemendi.

İstasyon meydanında başlayan yürüyüş yaklaşık bir saat sürdü. Yürüyüş güzergahı düzenin kolluk kuvvetleri ve panzerlerle kuşatılmıştı. Miting tertip komitesi atılan sloganlara ve yürüyüş düzenine müdahale edemedi. Yürüyüş boyunca "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın halkların kardeşliği" vb. sloganlar atıldı.

Komünistlerin kortejine büyük bir coşku, canlılık ve politik sloganlar hakimdi. "Devlet terörüne hayır!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yaşasın özgürlük, yaşasın devrim!", "Kirli savaşa hayır!" vb. sloganları gür bir sesle haykırıldı. Etrafımızdaki kitleler de sloganlarımıza coşku ve heyecanla katıldılar. Miting alanında ise EKİM imzalı kuşlamalar yapıldı.

Sıcağın kitlede yolaçtığı rehaveti kırmak için alanda devr mci müzik yayınının yapılmamış olması önemli bir eksiklikti. Miting tertip komitesinden iki kişinin konuşmaları ile sona erdi.

Yaşar Güney/Adana

Adana: Toplumsal-siyasal dinamikler

Ekim'in 15 Nisan '95 tarihli 119. sayısında *"Adana'dan Sosyal-Siyasal Manzaralar"* başlıklı kısa bir değerlendirme yayınlandı. Değerlendirme bir kaç önemli sorunda hem bir belirsizlik taşıyor, hem de yanlış anlamalara yol açacak bilgi eksikliği sözkonusu. Öte yandan, Adana'daki devrimci sınıf dinamiklerinin önemine ilişkin bazı şeyler söylenmiş olmakla birlikte, boşluklar bırakılmış, sorun açık ve kesin bir şekilde tanımlanmamıştır.

Kuşkusuz, yazı sorunu genel çizgileriyle ele alıyor. Böyle olunca bazı genel değinmelerle yetinmesi doğal. Biz de burada yazıda eksik gördüğümüz bir kaç önemli noktaya işaret etmekle yetineceğiz.

Yazıda da ifade edildiği gibi, "Adana, modern sanayide istihdam edilen önemli bir işçi nüfusa sahip"tir. Adana'nın en büyük (sayısal büyüklük değil!) devrimci kuvveti, sınıf mücadelesinin temel dinamiği ve önder gücü işçilerdir. Ancak, "'80 darbesinden ... bu yana Adana'da kayda değer önemli bir direniş, eylem vb. yaşanmamıştır." değerlendirmesi doğru değildir. Adana '80'lerin ortalarına doğru önemli işçi eylemlerinin yaşandığı bir kenttir. Binlerce işçinin katıldığı iki Türk-İş mitingi (ki Türk-İş yöneticileri '80 sonrası Türkiye'sinde ilk olarak burada yuhalanmış ve konuşturulmamışlardır) ile '87-90 arasındaki 4 yıllık sürece yayılan yoğun, yaygın ve kitlesel eylemler dalgası da bunu gösteriyor.

Hareketin geriye çekildiği dönem ise Körfez savaşı sonrasıdır. Bugüne kadar süren bu geri çekilişe rağmen, bu arada bir dizi işçi eylemi de gerçekleşmiştir. Ancak bunlar bölgedeki tüm işçilerin katıldığı eylemler olamadı. Tek tek fabrikalarda gelişen bu işçi eylemleri, dinamizmi, hedefleri ve hatta militanlığı bakımından '87-90 arasındaki eylemler dalgasından geri de değildi. Ayrıca yine yakın sayılabilecek dönemde, '92 sonrasında Türk-İş'ten DİSK'e doğru yoğun bir işçi akışı yaşandı. Sendikal zeminde kendini ifade eden bu hareketlilik yer yer politik biçimler aldı. Militan eylemler halinde seyretti ve tüm tekstil işkolunu kapsayarak gelişti. Bütün bunlara 6.500 işçinin katıldığı, 50 gün süren ve gelişmesinin belirli bir evresinde ilerlemek için DİSK'li sendikacılarla açık bir çatışmaya bürünen Bossa, Teksa ve Mensa işçilerinin grevini de eklemek gerekiyor. Yine semtlerdeki emekçilerin aktif desteğini alan Seyhan Belediyesi temizlik işçilerinin direnişi, Anakent belediyesi işçilerinin Ankara yürüyüşü, Yüreğir Belediyesi işçilerinin işten atılmalara ve ücret sorunundaki saldırılara karşı eylemleri de bunlara eklenmelidir.

Bir diğer toplumsal dinamik ise "memur hareketi"dir. Bunların eylemlilik düzeyi basından da izlenebilmektedir. Ancak bu alandaki görev ve sorumlulukları, hedefleri ve öncelikli müdahale alanlarını yeniden tanımlamak gerektiği de açıktır.

Son yıllarda yılda dikkat çekici bir yaygınlık gösteren bir sektör ise, genç işçilerin yoğunlaştığı küçük tekstil atölyeleridir. Kitleselleşmek, kadrolaşmak ve nihayet kilit sektörlerdeki işçileri örgütlemek açısından, sınıfın bu kesimlerine yönelmek de önemli görevlerden biridir.

Bir başka önemli toplumsal dinamik kuvvet ise semt emekçileridir. Newroz eylemlerinin taşıdığı Kürt rengini saymazsak, bir kaç tekil örnek dışında, bu kesim halen kendini eylemlerle dışa vurmuş değil. Fakat bu durum geçicidir. Muazzam bir yoksullaşmanın olduğu, insanların derin bir sefalet içinde yaşadığı, işsizliğin salgın bir toplumsal afet halini aldığı, binlerce gencin ayda bir milyona çalışacak bir iş bile bulamadığı ve gözü dönmüş bir faşist şiddetin kol gezdiği bu tür semtler, yalnızca Adana'yı da değil, tüm ülkeyi derinden sarsacak önemli bir potansiyel devrimci kuvveti içinde barındırıyor.

Adana emekçi semtlerinin bir diğer özelliği daha var. Bir dizi işçi-emekçi semti, aynı zamanda Kürt semtleridir de. İşçiler ve Kürtler bir arada oturmaktadırlar. Sınıfsal ayrışma, yerleşim esasına göre, net ve kesin bir görünüme sahiptir. Orta sınıflar ile küçük-burjuvalar başka semtlerde, işçi ve emekçiler ise başka semtlere yerleşmişlerdir. Bir tarafta "modern" bir şehir, diğer tarafta ise köy görünümünde yoksul emekçi semtleri... '91-92 Newroz eylemleri de buralarda yaşanmıştır. İşçi sınıfı, olduğu kadarı ile, emekçilerden desteği buradan almıştır. Devrimci hareketi buralar

beslemektedir. Dolayısıyla devlet de buralara saldırmaktadır.

İşçi-emekçi ve Kürt hareketinin ortak politik eyleminin yaratılacağı gerçek bir buluşma noktasıdır bu semtler. Yanyana, içiçe ve kapı komşusu olarak yaşamaktadırlar. Birinin hareketliliğine diğerinin kayıtsız kalmasının koşulları yok gibidir. "İşçi ve Kürt Adana", "emekçi Adana", bu semtlerde içiçe ve birliktedir.

Bir diğer önemli ve öne çıkmış bulunan devrimci kuvvete, Kürt hareketine geliyoruz. Nüfusun hemen hemen yarısı (resmi rakamlar mevcut değil) Kürtlerden oluşuyor. Kürtler Adana'da "ikinci sınıf vatandaş" bile değil!

Burada Kürt hareketiyle işçi hareketi arasındaki ilişkiye değinmek gerekiyor. Her iki hareket de bugün için ayrı mecralarda yürüyor. "İşçi Adana" "Kürt Adana" karşısında suskun ve sessizdir. Böylece nesnel olarak saldırıları onaylayıcı bir pozisyondadır. Hiçbir saldırıya tepki vermemiştir. Büyük fabrika ve işletmelerde çalışan Kürt sayısı, "%50'ye varan oranlar" bir yana, oldukça azdır. Dolayısıyla "Kürtler", işçi sınıfı içinde doğrudan ve içerden güçlü etkide bulunmak konusunda fazla olanaklara da sahip değildirler. Var olanlar da ya üç kuruşlarını koruma kaygısı içindedirler, ya da sol hareketin tersten yarattığı basınçla etkisiz, ilgisiz ve uzaktırlar Kürt sorununa. PKK ise bir başka ters uçtan yapmaktadır bunu. Yine de ilginç olan nokta şudur. Adana işçilerinin saflarından Kürt işçileri işten atılarak elendiği ölçüde, hareket, kendisini sürükleyen, önderlik eden militan, politik bir kuşak ve kesimden yoksun kalmıştır. Bu onun iç dinamiklerini zayıflatan, ileriye çıkma sürecini uzatan bir rol oynamıştır. Dev-Yol gibi düzen içi sol akımların sol eğilimli Türk işçiler içindeki etkinliği de bunu gösteriyor.

Adana üzerinde durmayı sürdüreceğiz.

Adana'dan komünistler

Bossa'da devrimci bir işçinin direniş günlüğünden...

50 günlük bir grev mücadelesinden sonra, 15 Nisan'da, sendikanın ihanetçi çizgisiyle alınan yenilgi sonucunda, işçiler istemedikleri halde işbaşı yaptılar. 50 günlük bir direnişin ardından sendikanın Ali Cengiz oyunlarıyla, işçilerin istemediği bir "seçim"le, yani atamayla işyeri temsilcileri seçildi. Bunun hemen ardından, 27 Mayıs tarihinde sendikacıların ihanetinden ve sinmişliğinden yararlanan işveren çıkışlara başladı. (...)

İşçiler yıllarca büyük bir azim ve istekle hak almak için mücadele ettiler. Sendikacılar ise, işçileri sindirmek, yenilgi ruh halini yaratmak ve patronların isteği ortamı hazırlamak için grev yanlısı göründüler. 50 günlük grevi ise işçileri herşeyden mahrum bırakan bir toplusözleşmeyi imzalayarak bitirdiler. Grev kırıcılığı ile işçileri sindirmek, yılgınlık yaratmak, mücadele şevkini kırmak, teslimiyetçi bir ruh hali yaratmak istiyorlardı. İşçiler sermayeye teslim edildi. Grev sonrasında, işçilerin bütün isteklerine rağmen, sendikacılar yeni dönem çalışma koşulları ve işçilerin sorunlarıyla hiç ilgilenmediler. Sendikanın ihanetinden yararlanan sermaye kesimi şimdi oyunun ikinci perdesini başlatmış bulunuyor. İşten atılmalar... Buna karşı ise sendikacılar hiçbir tutum geliştirmediler. 29 Mayıs'ta başlayan çıkışlar, işverenle görüşmelerin sonuçsuz kalmasıyla devam etti. (...)

İşçiler sınıf bilincine sahip değiller. Bu nedenle sorunlarını nasıl çözeceklerini bilmiyorlar. Yalnızca sendikal bilinç çerçevesinde hareket ediyorlar. Her sorun ve krizde, eylem ve mücadelelerde sendika şubelerini ya da merkezlerini sorumlu tutuyorlar. Onları değiştirmek ve yenilerini seçmekle yetinen pasif, kısa vadeli tepkilere ve eylemlere yöneliyorlar. Doğal olarak sonuç değişmiyor. Yine ezilen ve sömürülen kendileri. Değişen pazarlayıcının ismi ve firması. Yanısıra öncü işçilerin işten atılmaları da bunun cabası oluyor. Buna rağmen mücadeleye öncülük eden arkadaşlarının çıkışlarına sessiz kalıyorlar. Çünkü örgütsüz ve bilinçsizler. Hedefler kişisel ve kısa vadeli. Tüm bu sorunların tek gerçek çözümü vardır. İşçi sınıfı sınıf bilincine kavuşup, gerçek kurtuluş yolunu gördüğünde, hem kendi sorunlarını ve hem de ülkenin bütün sorunlarını çözerek kurtuluşu sağlayacaktır. Başka bir gerçek çözüm yolu yoktur.

Saraylar yıkılmadan kulübelere barış gelmeyecek!

İşbaşına geldiğinden bu yana İzmir'in gettolarına karşı savaş açan belediye başkanı B. Özfatura, gecekondu yıkım çalışmalarına hız veriyor. Konunun "uzmanları"na hazırlattığı rapora göre, Buca, Balçova Çiğli vb. semtlerde 8 binin üzerinde gecekondu, yasal olmadığı, sağlıksız kentleşmeye yolaçtığı gerekçeleriyle yıkılacak. Bu emekçi düşmanı başkan, İzmir dahil olmak üzere, Türkiye'nin başlıca metropollerinde gecekondulaşma oranının %60-70 olduğunu elbetteki biliyor. Kapitalist düzenin yoğun sömürüsüne tabi olan gecekondu emekçilerinin devletten herhangi bir yardım ve destek beklemeksizin konut sorunlarını kendi çabalarıyla çözmeleri yasal değilse eğer, kapitalist kentlerin yarısından fazlasının aynı mantık gereğince yıkılması gerekiyor.

Özfatura'nın kulübelere açtığı savaşın elbette bir mantığı ve gerekçesi var. Öncelikle, bombalanan, yakılıp yıkılan Kürdistan köylerinden göçün yoğunlaştığı başlıca şehirlerden biri olan İzmir'de Kürt halkına yaşama hakkı tanımamak... Nitekim devletin buradaki resmi ağızları, iki yıl önce, göçün aynı hızla devam etmesi durumunda, İzmir nüfusunun yarısından fazlasının Kürtlerden oluşacağı yönünde açıklamalar yapmışlar, önlem alınması gerektiğini söylemişlerdir. Bir diğer neden ise, gecekonduların üzerine kurulduğu arsaların çeşitli yerli ve yabancı şirketlere satılmasıdır. Örneğin yıkımın ilk başladığı bölgelerden biri olan Buca Gediz Mahallesi'nin arazisi için bir Fransız şirketine söz verilmiştir.

Çürüyen düzen partilerinin tümü, seçim dönemlerinde bu bölgelerde oy avcılığı için sahte sözler verirler. Yasal olmayan yollardan partilerine para toplar, bir kaç gecekonduya da tapu vererek göz boyarlar. Ardından herşey unutulur ve yıkım başlar. Utanmazlıkları ve ikiyüzlülükleri bu kadarla da kalmaz. Yıkımdan önce yıkım bölgesindeki Kürt olmayan evlere sivil itlerini salarak, yalnızca Kürtlerin evlerini yıkacakları yalanını yayarlar. Halkı bölerek aralarındaki dayanışmayı, olası bir direnişi kırarlar. Bu da yetmez, evlerini yıktıkları emekçilere "çözüm" önerirler. Yapımı süren kooperatiflerde çalışmak (tabii ki en düşük ücret karşılığında-günlük 150-200 bin TL) ve bedelini ödemek koşuluyla, bu kooperatif evlerinin bodrum katlarına sahip olabileceklerini söylerler!

Saraylarda kaynayan yalan kazanının ateşi hiç eksik olmayacağına göre, gecekondu emekçilerine tek bir seçenek kalıyor. Düzenin kışkırttığı Türk-Kürt, Alevi-Sünni ayrımlarına kanmadan aynı barikatta yer alarak mahalle komiteleri oluşturmak, yıkılması planlanan diğer semtlerdeki emekçilerle dayanışmayı yükseltip karşı saldırı ve direnişi örgütlemek...

Unutmamalıyız ki, bugün devletin yasallaştırmak zorunda kaldığı pek çok gecekondu semti, bu hakkı, kan ve can pahasına direnerek kazanmıştır. Fakat bu kadarı hiçbir biçimde yeterli değildir. Gecekondu işçileri ve emekçileri daha sağlıklı, altyapı sorunları çözülmüş, yaşanabilir konutlarda oturmak için mücadele etmelidirler. Bu ise, sömürüsüz ve özgür bir dünyada kardeşçe yaşamak, kapitalist soygun ve barbarlığa karşı sosyalizmi kazanmak mücadelesidir.

K. ERHAN

İkram Mihyaz'ı anma etkinlikleri

5 Temmuz, sermaye devletinin kaçırarak katlettiği devrimci-yurtsever sendikacı İkram Mihyaz'ın katledilişinin birinci yıldönümüydü.

Tüm Bel-Sen'in kurucu üyesi olan İkram Mihyaz mücadeleci bir karaktere sahipti. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ateşli bir taraftarı idi. Kısacası, sermaye diktatörlüğünün İkram'ı katletmesi için yeterince neden vardı. İkram infaz edilecek, yurtseverler, devrimciler ve komünistler korkutularak sindirilecekti. Ancak bu hesap tutmadı. Bine yakın kitle İkram'ın cenazesine sahip çıktı. "İkramlar ölmez!" diye haykırdılar katillerin yüzüne...

Bu yıl Tüm Bel-Sen 2 nolu şubesinde bir basın açıklamasıyla birlikte İkram'ı anma etkinlikleri gerçekleştirildi. Aynı gün İnsan Hakları Derneği'nde de bir basın açıklaması yapıldı. Daha sohra 500 kişilik bir kitle ile mezarı ziyaret edildi. Komünistler yeşil-kırmızı-sarı zemin üzerine;" İkram'ın katili sermaye devleti!", "Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!", "Kürt halkına özgürlük!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" yazılı dövizler taşıdılar.

Mezarı başındaki anma saygı duruşuyla başladı. Ardından konuşma yapıldı ve sloganlar atıldı.

Kamu çalışanı bir Ekim okuru

EKİM 3. Genel Konferansı Tutanakları

Siyasal faaliyetin sorunları

Cihan: *MK Değerlendirmeleri*'nde siyasal faaliyetin sorunları üzerine bazı önemli vurgulamalar var. Burada faaliyetin içeriği, siyasal faaliyetin sınıfı devrimcileştirme temel işlevi, böyle bir faaliyeti yürütmenin örgütsel ön koşulları ve bunu olanaklı kılacak teknik altyapı gibi bir dizi faktör üzerinden özetlenen belli sorunlar ele almıyor. Siyasal faaliyetin içeriği ve amacı veriliyor ve bu faaliyetin mevcut zaafları bizim kendi gerçekliğimiz üzerinden irdeleniyor.

Bu bence tartışmamız açısından iyi bir ön çerçeve oluşturuyor.

Henüz gerçek manada bir siyasal faaliyet yürütemiyoruz

Bu genel çerçeveye eklenecek belli noktalar olarak neler söylenebilir? Herşeyden önce şu gerçek yüreklilikle tespit edilmelidir. Bizim bugün için kitleleri kucaklayan gerçek bir siyasal faaliyetimiz henüz yoktur. Kitleler kavramını burada anlaşılması gerektiği şekliyle kullanıyorum. Elbette bu sınırsız kalabalıklar anlamına gelmiyor. Her siyasal çabanın belli bir somut hedef kitlesi olur. Biz örneğin bunlara "seçilmiş alanlar" diyoruz. Dolayısıyla bu alanlar üzerinde yoğunlaşmış faaliyettir sözkonusu olan. Bu seçilmiş alanların sınırları da bizim kendi gücümüzle, faaliyet imkanlarımızla dolaysız olarak bağlantılıdır. Bu çerçeve içerisinde anlaşılmak kaydıyla, kitleleleri kucaklamayı ve mücadeleye sürüklemeyi hedefleyen gerçek manada bir siyasal faaliyet yürütebiliyor değiliz henüz. Bizim "siyasal faaliyet" adı altında yürüttüğümüz etkinliklerin büyük bir bölümünü, uzun bir süre, belli alanlara hitap eden genel bir propaganda-ajitasyon faaliyeti oluşturmuştur. Bunun ötesine varan, çok özel hedefler doğrultusunda ve çok özel bir ısrarla yürütülen, belirlenmiş alanlardaki kitleleri politik olarak dönüştürmeyi ve mücadeleye yöneltmeyi, ya da mücadeleye yönelterek politik olarak dönüştürmeyi amaçlayan ve somut olarak bunu az çok başaran bir politik faaliyet tarzı henüz tutturamadık.

Ama bugün gelip böyle bir faaliyeti yürütmenin eşiğine de dayanmış bulunuyoruz. Örgütsel alandaki sorunlarımıza sert müdahalenin gerisinde biraz da bu var. Kendini artık parti sorununu çözmenin eşiğinde görmenin gerisinde de bu var. Aynı şekilde sınıf hareketiyle birleşmenin ilk anlamlı adımlarını atabilmek için gerekli koşullara bugün artık sahibiz diyebilmenin gerisinde de bu var.

Bugün gerçek manada bir siyasal faaliyet yürütebilmenin eşiğine gelip dayanmış bulunduğumuzu söyledim. Siyasal sorunları pratik yönüyle de ele almak, özgül ve pratik politikalar üretmek, kitlelere dolaysız taktik mesajlar taşıyacak, hedefler gösterecek formülasyonlar yapmak, sloganlar üretmek ihtiyacının tam da böyle bir dönemde önümüze bir zorunluluk olarak çıkması, kuşkusuz son derece anlamlı ve açıklayıcıdır. Bunun belli bir mantığı vardır.

Bugüne kadar biz siyasal faaliyetin özgül sorunları ve ihtiyaçları, özellikle de pratik politika ihtiyacı üzerinde döne döne durduk. 1. Genel Konferansımızda bu meseleler üzerine geniş tartışmalar da yapıldı. Biz daha o zaman, artık belli güçler biriktirdik; şimdi tam da kitlelere yönelmenin, onları politik bakımdan etkilemenin, onların gelişmekte olan eylemini sürüklemenin eşiğine geldik dediğimiz bir dönemde, bu sorunları ele aldık. Ama zaman, ama olayların akışı, bizim gerçekte kendi nesnelliği içerisinde bu aşamaya o gün için henüz ulaşamadığımızı açığa çıkardı. Birikmiş iç zaaflarımızm ve onun kolaylaştırdığı tasfiyeci tahribatın buna olanak vermediği görüldü.

Fakat bugün kesin olarak bu aşamadayız. Bu konuda herhangi bir kuşkuculuğa gerek yoktur. Hareketin iç ideolojik birliği, önderlik olanakları ve en önemlisi, biriktirdiği güçler ortadadır. Zenginleştirip çeşitlendirdiği araçlar da ortadadır. Deneyimlerinden öğrenmedeki başarısı da ortadadır. Bir çok faktörden bakıldığında bizim çok şey

biriktirdiğimiz görülür. Bu birikim bugün bize sınıfa yönelik siyasal çalışmada bir sıçramayı dayatıyor. Yeri geliyor, biz bunu örgütün artık kendi gerçek fonksiyonuna ve misyonuna uygun hale gelmesi olarak tanımlıyoruz. Yeri geliyor, biz bunu sınıfın öncüsünü kazanmak, kitlesine sonuç alıcı bir politik müdahalede bulunmak imkanlarına ulaşmış olmak olarak tanımlıyoruz. Yeri geliyor, biz bunu, tam da şu gündemde olduğu gibi, dar bir siyasal faaliyet ya da pratik değil, gerçek bir siyasal pratik, belli bir sınıfı kucaklamayı amaçlayan gerçek bir siyasal faaliyeti yürütmek aşamasına gelmek olarak ifade ediyoruz. Bütün bunların kesişmesine dikkat ediniz. Sorunların öne çıkan yönleri kendi içinde belli bir ortak paydada birleşiyor. Görevler ve sorunlar belli bir noktada birbirlerini buluyorlar. Bunun gerisinde siyasal faaliyet kapasitesi yönünden ulaşmış bulunduğumuz gelişme düzeyi vardır.

Siyasal faaliyetin genel içeriğine girmiyorum. Siyasal sorunlar üzerine yapacağımız tartışma, o içeriğe kendi özgüllüğü içerisinde açıklıklar kazandıracaktır. Hedef kitlesini tanımlamak da gerekmiyor; sınıfın ileri kesimlerini hedef alan bir çalışma olacaktır bu. Böyle bir siyasal faaliyeti yürütebilmenin örgütsel ön koşullarına da girmiyorum. Zira örgüt sorunları bahsinde bu bizim çok genişçe tartıştığımız bir meseledir. Merkezi önderlik, mahalli önderlik, kadro sorunu vb. konularda geniş tartışmalar oldu ve önemli açıklıklara ulaşıldı.

Bir başka mesele, böyle bir faaliyeti yürütebilmenin teknik altyapısıdır. Bu sorun özel bir vurguyu gerektiriyor ve aslında yine örgüt tartışması kapsamındadır. Ama kendi sınırları içerisindeki anlamı, örneğin *MK Değerlendirmeleri*'nde ayrıca konmuştur. Çok basit bir sorun gibi görünüyor ama, gerçekte hiç de öyle değil. Dünkü gençlik tartışmasında ilgili yoldaşın verdiği örneğe dikkat ediniz; düşünce var, düşünülen araç var, planlanmış, hazırlanıyor, ama bu araca gerçekleşme imkanı tanıyabilecek bir teknik altyapıları yok! "Bu elimizi kolumuzu bağlıyor ve bizi beklemeye itiyor", diyordu yoldaş. Bu aracı kullanamadıkları ölçüde, sonuçta bu araca dayalı amaçları gerçekleştirmede de başarısız kalıyorlar...

Teknik altyapı sorunu sanıldığı kadar basit bir sorun değildir. Bulunduğunuz alanda ya da birimde önemli bir kitle hareketi patlak veriyor. Değerlendirilmesi gereken çok önemli bir siyasal fırsat doğuyor. Siz onun siyasal değerlendirmesini doğru yapar ve ne yapılması gerektiğine ilişkin anlamlı sonuçlara varırsınız da, yapacaklarınızı hayata geçirmeye kalkıştığınız anda, eğer teknik altyapınız yoksa, eliniz-kolunuz bağlı kalır. Teknik altyapının böyle çok özel, çok olağanüstü bir önemi vardır. Bence yeni MK ilk toplantılarında örgütün bugünkü teknik donanımını gözden geçirmeli ve gerekli tedbirleri alabilmelidir. Çünkü hızlı, istikrarlı ve inisiyatife dayalı bir faaliyetin çok temel bir önkoşuludur bu.

Geçmişte sorunu nasıl ortaya koymuştuk?

Asıl konuya gelmek istiyorum. Bunun için de *Beşinci Yıl* başyazısında ortaya konulmuş ve *Komünist Bir Siyasal Sınıf Örgütü İçin!* yazısından yeniden aktarılmış bir pasajı okumak istiyorum. Bu, hem bizim bu alandaki zaaflarımızın bir tanımı ve hem de sözkonusu değerlendirmeden bu yana bu zaafı aşamamış olmamazın bir kanıtı oluyor. Örgüt olarak, içinde bulunduğumuz dar ve sınırlı pratikten kurtulup gerçek manada bir siyasal pratiğe ulaşamamızın da bir göstergesi oluyor ayrıca.

Söylenilen şudur: *"Az tartışılan, bu nedenle pek anlaşılamayan Beşinci Yıl başyazısında yeralan temel tespitlerden biri şuydu: 'Sorunun bir başka boyutu daha var. Örgüt politik müdahale ve önderlik aracıdır. Bu tür bir çaba içinde kendini gerçek yapısını, işleyişini, kadrolarını bulur. Geleneklerini ve değerlerini oluşturur. Ne var ki örgütün bu politik müdahale faaliyeti, bu faaliyetin sorunlarında ideolojik ve politik bakımdan tam bir açıklık gerektirir. Örgütün önüne sınıf hareketine müdahale ve sınıf öncüsünü kazanmayı görev ve hedef olarak koymak, kendi başına yeterli ve anlamlı değildir. Bu çabaya ışık tutacak somut politika ve taktikler geliştirmek, bu tür bir çabanın ortaya çıkardığı ve çıkaracağı sorunları sürekli irdelemek, örgüt kadrolarını ve birimlerini bu alanda donatmak da gereklidir. Yürüteceği faaliyetin somut sorunları konusunda donanımsız kalan örgüt birimleri, ya atalet içinde kalırlar, ya da verimsiz ve sonuçsuz bir çaba içerisinde çırpınıp dururlar. Bu alandaki önderlik boşluğunu kendi kavrayışlarıyla gidermeye çalıştıkları ölçüde ise, bu, bir dizi sağlıksız sonuçla birlikte, örgütün pratik faaliyet hattında birliği yokeder. Her birim ya da mahalli alan kendine göre bir pratik faaliyet hattı saptar ve uygular. Sonuç kaçınılmaz olarak bir amatörlük ve kargaşa olur."*

"Nispeten pratik bir alana ilişkin gibi görünen bu zaafın gerisindeki asıl neden de yine ideolojik

zayıflıktır. Bir hareketin temel ideolojik çizgisi yeterince sindirilemediği sürece, onu özgül alanlara uyarlamak ve ona bir pratik uygulama gücü kazandırmak da olanaklı olmayacaktı. Bunu kolaylaştırmanın bir yolu, bir ideolojik çizgiyi sürekli geliştirmek, ayrıntılarda işlemektir. Ama bir türlü kavranamayan bir diğer yolu ise, bir çizgiyi ayrıntılarda işleyebilmenin çok büyük ölçüde onun konulmuş bulunan genel çerçevesinden çıkan ilk sonuçlarını pratikte gerçekleştirmek çabasıdır. Teorik gelişmeyle pratik gelişme arasında çoğu zaman gözden kaçırılan bu türden bir diyalektik ilişki vardır. Pratikte sorunların içerisine gerçek anlamda girilmedikçe, bu sorunların zorlamasıyla şu veya bu genel görüşü ayrıntılarında ve somut bir politika olarak geliştirmek de olanaklı olamamaktadır.'" (*İç Yazışmalar/İç Çatışmalar*, Eksen Yay., s.190-191)

Bence yapacağımız değerlendirmenin bütün özü özeti burada vardır. Bugünün farkı nedir? Bugünün farkı, bu bakışaçısını gerçekleştirmemizi olanaklı kılacak bir gelişme gücüne ve iradesine ulaşabilmiş olmamızdır.

Parantez içine sıkıştırarak söylüyorum. Ben metinlerimizin yeterli dikkat ve özenle okunup incelenmediğini, bu nedenle de gereğince anlaşılmadığını her zaman söylerim. Bu da buna bir örnektir. Konferansın öteki tartışmalarında da bu metne başvurdum. Gündemimizdeki konuya ilişkin sorunlarımızın değerlendirmesini bir karar taslağı haline getirmek isteseniz, ortaya çıkaracağınız şey, az önce okuduğum metnin bir benzerinden başka birşey olmayacaktır. Çok çok, altına bir kaç cümleyle, bunun bugüne kadar neden gerçekleştirilemediğinin de izahını koymak kalacaktır. Çok ilginçtir; ne bu pasajı içeren *Beşinci Yıl* başyazısı, ne de *Beşinci Yıl* başyazısından bu pasajı aktaran metin (*Komünist Bir Siyasal Sınıf Örgütü İçin*-Red), örgütümüzde yeterli bir ilgi görmediği gibi, bu sonuncu metin eleştiriye bile konu olabilmiştir.

Okuduğum pasajın kendisine gelince; ben sorunun dikkatli ele alınması ve doğru anlaşılması gerektiğini düşünüyorum. Tek yanlılık, mekanik kavrayış tarzı, burada en büyük tehlikedir. Parçada vurgulanan her iki nokta birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Genel teorik ve ilkesel çerçevede bir sorunu kendi içinde ortaya koymak elbette yeterli değildir. Zira bir sorun, ancak özgülleştirildiği ve özgülleştirilmiş politika kadrolara kavratıldığı ölçüde, pratik olarak gerçekleşme imkanı bulabilir. Metinde sürecin genel bir tanımı yapılmıştır. Ama bu sürecin kendi gerçek diyalektiği içerisinde gerçekleşmesi, tam da ikinci pasajda denildiği gibi, bu ilk sonuçları yaşama geçirme doğrultusunda bir çabayı gerektirir. Bu ilk çaba olmadığı sürece, bir görüşü, tam da yaşamla yüzyüze gelmenin zorlamasıyla ayrıntılarda işlemenin, giderek ona özgül ve uygulama yeteneği olan bir içerik ve biçim kazandırmanın imkanı da bulunamaz. Örgütün şu veya bu alanda ya da sorun çerçevesinde ilk davranışları, ilk pratik gayretleri, önderliğin önüne çok geniş bir alan çıkaracaktır. İlk sorunlardan, ilk güçlüklerden ve ilk deneyimlerden hareketle, bu politikayı hızla geliştirmek, özgülleştirmek, somutlamak ve dönüp bunu gerisin geriye kadrolara sunmak anlamında, geniş bir önderlik sahası oluşacaktır.

Bazı pratik örneklerin ışığında sorunun mahiyeti

Son zamanlarda sık sık verdiğim bir örneği, çok güncel olduğu için burada yeniden tekrarlamak istiyorum. Şubeler Platformu'nun İşçi Kurultayı çalışmalarına örgüt birimlerimiz bizzat katılmadığı, sorunlar ile pratik bilgiler önderliğe iletilmediği sürece, isteseniz de özgül bir politika üretemezsiniz. Dönüp birşeyler yazmaya kalksanız, önceden zaten yazmış bulunduğunuz genel çerçeve içinde dönüp dursursunuz. Belki yazdığınız şeyleri geliştirebilirsiniz. Ama yine belli bir genel ideolojik ve ilkesel çerçevede kalır. Oysa bir de yaşamın ortaya çıkardığı tümüyle somut-pratik sorunlarla bağlantısı içerisinde işlemek vardır. İşte tam da bu noktada, örgütle önderlik sorumluluğu bütünleşmedikçe, bu sorunu çözmenin olanağı yoktur.

Elbette ben bunun buna rağmen tümüyle imkansız olduğunu düşünmüyorum. Neden imkansız değildir? Türkiye'deki tek devrimci siyasal hareket siz değilsinizdir de onun için. Başka gruplar vardır, onlar da aynı alanlarda faaliyet yürütmektedirler ve yayın organlarında somut durumun bilgisini vermektedirler. Bunlardan yararlanarak da sorunu çözebilirsin.

Ben Şubeler Platformunun izlediği politika üzerinden onun genel ideolojik kimliğini soyut planda çok rahat değerlendirebiliyorum. Ama daha özgül planda, örneğin, bu adamlar gerçekten tam ne ifade ediyorlar? Bu sorunun yanıtı da önemlidir. Çünkü ben bu insanları düşünüş ve davranış tarzı bakımından daha yakından tanırsam, Şubeler Platformunu çok daha somut tarzda, çok daha özgül bir tarzda değerlendirebilirim. Elbette genel planda,

izledikleri politikaya bakarım. Adamların kişiliği beni çok da ilgilendirmez. İddia edildiği gibi "dürüst" ve "namuslu" da olabilir, ama bu sonucu değiştirmiyor. Ortada izlenen bir politika var, ben bu politikaya bakarım. Nitekim bu çerçevede söylenebilecekler fazlasıyla söylenmiştir. Ama daha özgül planda, yani bu adamlardaki aksaklığın gerisinde daha somuttan ve ayrıntıdan bakıldığında ne var sorusu, kuşkusuz daha yakın bir tanımayı gerektiriyor. Böyle olunca da, tekrar ediyorum, bu konudaki ayrıntıları bir takım başka sol gazete ve dergilerden pekala bulup alabiliyorum.

Bunu böyle yapmak da mümkün kuşkusuz. Ama ben burada amaç bütünlüğü gerçeğinin gözden kaçırılmaması gerektiğini düşünüyorum. Eğer örgütünüz ortaya konulmuş belli görevler çerçevesinde davranmayı başaramıyorsa, sizin sorunu ayrıntılarda işlemeye kalkmanız bir örgütsel ihtiyaç olmaktan çıkar, ancak kişisel bir özel ilginin ürünü olabilir. Zira eğer örgüt size somutu yansıtmıyorsa, bu demektir ki somuta ilgi de göstermiyor. Bu durumda, sizin çok özel çabalarla ortaya koyacaklarınızın bir işe yarayacağı da çok kuşkuludur. Öte yandan, şu veya bu konuyu işlemek, normalde örgütün bir göreve ne ölçüde ilgi gösterdiği, bir alana ne ölçüde yönelebildiği sorunuyla çok bağlantılıdır. Şubeler Platformuna insanlarımızın gittiğini gördüğüm ölçüde, onu daha yakından tanımak, onunla ilgili olarak isabetli şeyler söylemek benim için çok özel bir önem kazanır zorunlu olarak. Ama Şubeler Platformu İstanbul örgütümüzün pratik ilgi alanı ve dolayısıyla somut müdahale çabası dışında kalsaydı, aman buraya bir politika yetiştirelim diye çok özel bir ihtiyaç da duymayabilirdik. Bizi çok ilgilendiren bir sorun olarak görmeyebilirdik de. Ya da ancak bu çabanın sınırlılığı hakkında "dışardan" konuşmakla yetinirdik.

Bir diğer temel noktayı, dün bir başka tartışma içerisinde ifade edildiği ve kaybolmaması gerektiğine inandığım için, burada tekrarlamak istiyorum. Bu Mesut yoldaşın da vurgusuydu. Bunu akşam komisyon tartışmasında İstanbul İK delegesi yoldaşla ayrıca tartıştık. Israrlı olmayı ve sonuç alabilmeyi hastalık ölçüsünde tutku haline getiren bir faaliyet tarzı olmadığı sürece, politik faaliyet iddiası boş bir laf olarak kalır.

Bizim yoldaşlarımız siyasal faaliyet alanında öylesine bir darlık içindedirlerdir ki, bir siyasal olay patlak verdiği zaman, ona şöyle ya da böyle bir ilk tutum almayı önemli bir başarı sayıp çoğu kere bununla yetinebiliyorlar. Örneğin Gebze direnişi patlak vermiştir. İstanbul il örgütümüz "Gebze Kağıthane'ye benzemesin!" demiş, ortaya bir şiar atmış, bir bildiri yayınlamıştır. İşte bu bildiri onlar için o kadar "anlamlı" bir başarıdır ki, artık bunun üzerine boylu boyunca uzanmak, neredeyse bir ay boyunca gönlü rahat kalmak mümkün olabilmektedir! İK, direnişin bizzat içinde yer alan Gebze'li yoldaşları, kendi yöresel faaliyetleri ile başbaşa bırakabilmiştir.

Gebze Belediyesi'nde bir direniş patlak vermiştir. Bu direnişin 5 Nisan saldırısının ardından uyarıcı ve silkeleyici imkanları ortadadır. MYO'nun bu direnişi önceleyen bir başyazısında, belediye direnişlerinin işçi hareketi üzerindeki genel ajitasyon etkisine ve genelde toplum nezdindeki teşhir edici gücüne dikkat çekilmiştir. Bu nedenle de bu direnişlere çok özel bir ilgi göstermeliyiz denmiştir. Bu durumda sen, bu değerlendirmeden de yararlananarak, il önderliği olarak karargahını ve il örgütünün tüm imkanlarını düşmanın o zayıf noktasına, devrimci sınıf mücadelesinin o özel imkanına yönelteceksin. Senin bir ay boyunca Gebze direnişinden başka bir sorunun olmayacak. Bu hiç de gidip Gebze'ye kilitlenmek değildir. İstanbul'un hangi alanında, sektöründe ya da birimindeysen, nereye hitap edeceksen, tam da Gebze direnişinin sorunları üzerinden hitap etmesini bilebilmek demektir.

Hiç kuşkunuz olmasın, böyle bir faaliyet tarzı geleneksel devrimci hareketi de sarsacak, saflarında ileriye dönük çatlaklar yaratacaktır. Sınıf hareketi üzerinde yaratacağı muazzam etkiyi bir an için bir yana bırakıyorum. Fakat devrimci saflarda bizi çok farklı bir hareket olarak bir anda önplana çıkaracaktır. Oysa Gebze direnişi bizi başka bir anlamda farklı bir hareket olarak önplana çıkardı. Ne anlamda? Olumsuzluğun eleştirisi anlamında! Yani biz bir kere daha dönüştüren devrimciler değil de, olumsuzluğa işaret eden eleştiriciler olarak kaldık. Elbette her adımda doğru tutumlar aldık ve önerdik. Fakat bununla yetinmemeli, direnişi bu doğru çizgiye çekmek için direniş içinde ve İstanbul çapında ağırlık koymalıydık.

Yakın zamanda bir yoldaş, İzmir'den bir yoldaş, *Önderlik zamanıdır*! diye bir yazı yazdı. Sorulan şuydu: Biz ne yapıyoruz? Kimin neleri yapamadığını çok iyi anlatıyoruz da, kendimiz ne yapıyoruz? Onlar yapamıyor, ya da yanlış yapı-

yorlar, tamam! Peki biz niye yapmıyoruz? Eğer biz imkansızlıklardan yapamıyorsak, demek ki onlar da aynı nedenlerle yapamıyorlardır. Bu durumda neye göre eleştiriyoruz? Bunlar son derece yerinde sorulardır ve temel zaafımıza işaret ediyorlar.

Geleneksel hareketin pratik çalışmasının ideolojik-politik arka planındaki temel zaafları görebilmek kadrolarımızın ya da örgütlerimizin çok özel bir üstünlüğü ya da pratik başarısı değildir. Bu hareketin geneldeki bir üstünlüğüdür. Biz işçi hareketine devrimci bir müdahalenin genel ideolojik-politik çerçevesinde açık bir üstünlüğe sahibiz. Biz devrimci bir müdahalenin genel sorunları konusunda açığız. Elbette bu açıklığı küçümsemiyorum. Zira devrimci siyasal mücadelenin genel sorunlarında ideolojik açıklık doğru devrimci bir müdahalenin temel bir önkoşuldur. Bu olmadığı sürece siz işçi hareketine isabetli devrimci bir müdahale yapamazsınız. Bir müdahalede bulunursunuz ama, bu reformizmin, kuyrukçuluğun, kendiliğindenciliğin, ya da sınırlı ve dar bir perspektifin ifadesi olur. Sorun herşeyden önce devrimci sosyalizm platformundan müdahale etmeyi başarabilmektir.

Ne var ki, bu kadarı kendi başına asla yeterli değildir. Taktik siyasetlere ve taktik siyasetlerinizin özgülleştirilmiş ve bu temel üzerinde üzerinde şiarlaştırılmış biçimlerine de sahip olmalı ve bunu etkin bir örgütsel müdahale gücüyle birleştirebilmelisiniz ki, herşey tamamlanabilmiş olsun. Politik faaliyetin sorunları alanında bizim sorunumuzun özü budur.

Problem politik mücadelenin pratik süreci içerisinde sizin karşınıza somut olarak çıkmadığı sürece, siz isabetli bir özgül politika üretemezsiniz. Akşam Kürt komisyonunda yeralan yoldaşlarla da konuştuk. Sınıf kitlelerine inatla ve tutkuyla yöneldiğimiz şu aşamada, ulusal soruna ilişkin marksist çizgi bugün çok daha özel bir pratik önem taşımaktadır. Kürt işçisini sosyalizm platformuna, toplumsal devrim ve sınıf mücadelesi çizgisine kazanabilmek için, milliyetçilik ile sosyalizm arasındaki ideolojik ayrım çizgisini pratikte de netleştirmek zorundayız. Bu alandaki özgül sorunları irdelemek, özgül politikayı, tutumu ve mücadeleyi ortaya koymak durumundayız. Çünkü bu sorun karşımıza yakıcı bir biçimde çıkacaktır. Nitekim bir yoldaş bu sorunun karşımıza pratikte nasıl çıktığını bence çok anlamlı bir örnekle anlattı. Bu örnek geziye götürülmüş Kürt işçileri arasında çıkan tartışmaya ilişkindir. Bir Kürt işçi orada kalkıyor, Kürdistan'daki mücadelenin yanında sizin yaptığınız da nedir ki diyerek, oradaki işçiler üzerinde bir rüzgar estirmeye çalışıyor. Tam da bunun kendisi orada bir tartışmayı zorluyor. Milliyetçilik ile sosyalizm arasındaki sınırları belirginleştirmek ve PKK'nın metropol politikasının darlığını ve sakatlığını ortaya koymak, bir pratik ihtiyaç olarak ortaya çıkıyor. Yaşam sana bu sınırları çizmeyi dayatıyor. Çünkü sen orada Kürt işçisini kazanmak, ona dayanarak sınıf mücadelesini geliştirmek istiyorsun. Fakat bu noktada milliyetçi ideolojik-politik etkilerin duvarlarına çarpıyorsun. Ya bunun karşısında gerileyeceksin, ki bu senin politik iddianı kaybetmen, kendi platformunu terketmen demektir. Ya da, araya sınır çizgisini net bir biçimde çizerek, dolayısıyla sınıf bilincine yatkın işçinin kavramakta ve benimsemekte güçlük çekmeyeceği bir mücadele kanalı açarak, ileriye doğru yürümek durumundasın.

Özetle, pratik çalışma, ideolojik konumların pratik sonuçlarını özgül politika olarak ortaya koymayı kaçınılmaz bir ihtiyaç haline getirir.

Şunu da eklemek istiyorum. Pratik politika alanına (bu çok genelleştirilemez ama yine de bir zaaf alanı olduğu için belirtmek istiyorum) giremeyişimizde, popülizmle programatik ayrılıklarımızın dar kavranışmın da özel bir payı var. Bu siyasal sorunlara, özellikle demokratik sorunlara belli bir ilgisizlikte ifadesini bulabilmiştir. Oysa bunun çok tehlikeli bir zaaf alanı olduğunu daha 1. Genel Konferansta çok geniş bir biçimde tartışıldı, sonuçlarına işaret edildi.

Bu sorunun önemi nerededir? Yoldaşlarımız pratik politika alanında geleneksel siyasal akımlarla aramızdaki sınır çizgisini, bizim sosyalizm perspektifine dayalı genel devrimci politikamızın özgülleştirilmiş biçimi üzerinden çizmek yerine, onların özgül politikasının programatik arka planındaki darlığa işaret ederek çizme yoluna gidiyorlar. Karşısına ise sosyalizm programını koyuyorlar. Mesele böylece bitiyor! Oysa sen sosyalizm perspektifi ve programının o özgül alanda ya da sorunda alması gereken özgül biçimi formüle ederek küçük-burjuva bakışaçısının karşısına çıkmalı, onunla bu çerçevede mücadele etmelisin. Onun pratikte kendi tarzında, kendi perspektifiyle, kendi politik bakışıyla somut olarak ortaya koyduğunu, sen kalkıp kendi soyut teorik perspektifinle karşılıyorsun. Oysa senin teorin burada pratik bir teori olmak zorundadır. Pratikleşmek, yani özgülleşmek zorundadır.

Eleştiri ve üstünlüklerimiz

Hareketimizin ortaya çıktığı dönem ve koşullar biliniyor. Devrimci demokrasiden radikal bir kopuşun ifadesiydi bu. Bu kopuşun, ideolojik-politik-örgütsel, her alanda yaşanması gerekiyordu. Bugüne kadar devrimci hareketin biriktirdiği olumsuz geleneklerden de bir kopuşun yaşanınası gerekiyordu. Bu, yeni bir kültür, yeni bir gelenek yaratmak için gerekli ve zorunluydu. Dolayısıyla, devrimci hareketin, kendine hayran, abartmacı, reklamcı, kusurların üstünü örten sığ ve sağlıksız tutumuna vurmak, kendi kusurlarına karşı uzlaşmaz ve eleştirel yaklaşmak gerekiyordu.

Devrimci hareketin hata ve zaaflarına bu eleştirel yaklaşım, EKİM'in kendi kusurlarına, zaaf alanlarına dönük yoğun bir eleştiriyle birleşti. Kuşkusuz bu doğru bir tutumdu. Ancak, başarıları görmeyi, kadroları ve tabanı, onun coşkusu ve heyecanı üzerinden eğitmeyi de bir ölçüde sınırlandı. Yer yer misyon duygusunun zayıflamasına yol açan bir noktaya vardı. MYO'da örgütsel faaliyetlere ilişkin yayınlanan hemen bütün yazılarda, her faaliyetin ardından, ne kadar da çok hata yaptığımız, ne kadar eksik davrandığımız öne çıkarıldı. Kendimizi eleştirmek ya da kusurları öne çıkarmak neredeyse bir alışkanlığa dönüştü.

Bunun yoldaşlar arasındaki ilişkiye yansıyışı da, yoldaşların yalnızca kusurlarını görmek, sürekli onların zayıflıklarına yönelmek biçiminde oluyor. Bu ise yoldaşların kendilerine güvenlerini yitirmelerine yol açıyor. Bir süre sonra da ne kadar beceriksiz ve işe yaramaz biri olduklarını düşünebiliyorlar. Bu tutum yol açıcı ve dönüştürücü olmuyor. O halde ne yapmalıyız? Hata ve kusurlarımızın üstünü mü örtmeliyiz? Tabi ki hayır. Lenin, *Sol Komünizm bir Çocuk Hastalığı* eserinde şöyle diyor: "Siyasi bir partinin kendi hatalarına karşı tavrı, bu partinin ciddiyetinin ve sınıfına ve emekçi kitlelere karşı yükümlülüklerini gerçekten yerine getirmesinin en önemli ve en emin kıstaslarından biridir. Hatayı açıkça kabullenmek, nedenlerini ortaya çıkarmak, hataya yolaçan koşulları tahlil etmek, hatayı ortadan kaldırmanın yollarını özenle araştırmak -işte ciddi bir partinin belirtileri bunlardır, yükümlülüklerini yerine getirmenin, yani sınıfı ve sonra kitleyi de eğitmenin ve yetiştirmenin yolu budur." Evet, kadrolarımızı, sınıfı ve kitleleri eğitmenin ve dönüştürmenin yolu buradan geçiyor. Ancak bizde çubuk biraz fazla tersine büküldü. Hata ve kusurları görme, eleştirme bir alışkanlığa dönüştü. Yayınlarımızı izleyen dışımızdaki insanlar, "Bu Ekimciler hiç mi doğru şeyler yapmıyor. Her yerde şu hata bu hata" diyebiliyorlar. Bu moral bozukluğu ve güvensizliğe yol açıyor. Başarılarımızı öne çıkarmak ve bunu ajitatif bir dille yapmak gerekiyor. Bu hiçbir biçimde kusurlarımızın üstünün örtülmesi anlamına gelmiyor. Kusurlarımızı göreceğiz ve eleştireceğiz. Ancak vurgu başarılara yapılmalı.

Politik ve örgütsel faaliyetimizin değerlendirilmesinde sözümona eleştirel davranmak adına, başarılarımızı ve üstünlüklerimizi görmezden gelen tutum, niyetten bağımsız olarak Stalin'in ifadesiyle: "Parti ruhunun yıkılmasına, Sovyet iktidarının gözden düşürülmesine, inşa çalışmamızın zayıflatılmasına... Kadrolarımızın harap edilmesine, işçi sınıfının silahsızlandırılmasına, yozlaşma üzerine lafazanlığa" götürür. Böyle bir tutuma karşı bütün gücümüzle mücadele etmemiz gerekiyor.

Partileşmeyi önümüze koyduğumuz bugün; "burası yanlış, burası doğru" tarzında bir eleştirel tutuma ihtiyacımız yok. Bizim, parti ile aramızdaki mesafeyi kısaltan ve tüketen, komünist savaşçılık ruhunu geliştiren, devrime ve partiye inancı pekiştiren, örgütün savaşçılığını güçlendiren ve iktidara talip olmasını sağlayan bir görev ve sorumluluk bilincine, sınıf devrimcisi özelliklerini kazanmaya ihtiyacımız var.

Bu temel ve kritik nokta anlaşılamadığı sürece, "kusurlarımızı ve yetersizliklerimizi tartışmak bizi yanlızca yıkıma götürür. Önce moral yıkıma götürür, giderek örgütsel yıkıma götürür." İdeolojik-politik-örgütsel alanlardaki üstünlüğümüzü görmeli ve bunu ileriye doğru sıçramanın dayanağı yapmalıyız.

M. YÜKSEL

Aşağıdaki metin bir yoldaşın üyelik başvurusu için hazırladığı politik özgeçmişin son bölümüdür

EKİM benim için ne ifade ediyor?

EKİM benim için ne ifade ediyor? Bu sorunun yanıtını, EKİM'in Türkiye'de ve Türkiye devrimci hareketi içinde tuttuğu yeri kavradığım oranda açıklayarak verebilirim.

Türkiye, işçi ve emekçiler üzerindeki baskı ve sömürünün en yoğun olduğu ülkelerden birisidir. Buna Türkiye kapitalizminin derinleşen krizi ve Kürdistan'daki çaresizliği de eklendiğinde, işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına çıkarılan siyasal fatura, açık militarist bir aygıta dönüştürülen sermaye devletinin uyguladığı sistematik baskı ve terör olmaktadır. Türkiye kapitalizminin çürümüşlüğü ve devrim dinamiklerinin güçlülüğü, Türkiye'yi devrimin en çok dayattığı ülkelerden biri haline getirmektedir. Kuşkusuz bu devrim, nesnel-toplumsal doğası gereği bir proletarya devrimi olacaktır. İşçi sınıfı ve emekçilerin tüm temel sorunlarının tek gerçek çözüm yolu olan bir proletarya devrimi...

Bir devrim toprağı olan Türkiye'de sınıf çatışmalarının derinliği, devrim dinamiklerinin güçlülüğü, nispeten güçlü bir devrimci hareketin ortaya çıkmasının da zemin olmuştur. Ne var ki Türkiye devrimci hareketi uzun yıllar boyunca, hem ideolojik ve hem de üzerinde şekillendiği toplumsal zemin anlamında, işçi sınıfından hep uzak olmuştur. Devrimci bir kimlik taşımasına rağmen, temelde küçük-burjuvazinin ideolojik-politik perspektiflerini aşamamış, onun ufkunun ve kültürünün temsilcisi olmuş, örgütsel kimliği de buna göre şekillenmiştir. Yaşadığı kolay yenilgilerin ardında hep bu gerçek vardır. Bunlar aynı zamanda şu anlama gelmektedir: Türkiye işçi sınıfı devrimci anlamda kendini temsil eden, kendi ideolojik, politik, örgütsel şekillenişinin somut devrimci ifadesi olan bir hareketten hep yoksun kalmıştır. İşte EKİM'in çıkışının ve Türkiye devrimci hareketi içinde tuttuğu yerin anlamı ve önemi buradadır. O, tuttuğu ideolojik konumla proleter hareketin tek gerçek temsilcisidir. Güçlü bir ideolojik çıkışla yılların boşluğunu kapatmıştır.

EKİM çıkışını, sınıf bakışaçısı ve marksist yöntemi kullanarak Türkiye sol hareketinin geçmişini, 12 Eylül yenilgisinin nedenlerini tahlil ederek ve bu tahlil sürecinde küçük-burjuva hareketten koparak gerçekleştirmiştir. Türkiye sol hareketinin sınıfsal kimliği ile ideolojik-politik şekillenişi sorgulanmış, bu sorgulama EKİM'in çıkışına ve kendi ideolojik temellerini atmasına zemin oluşturmuştur.

EKİM, proletaryanın öncü partisinin inşasını acil görev olarak belirlemiştir. Bu parti, devrimci demokraside gelenek olduğu üzere sınıfın dışında, sınıftan kopuk devrimcilerden, aydınlardan değil, tam da sınıfın içinde, sınıf hareketine müdahale ederek, onun öncülerini kazanarak, fabrika hücreleri temelinde inşa edilecek illegal-ihtilalci bir partidir.

EKİM, partileşme sürecinin sorunlarını net bir şekilde belirlemiştir. Dünya komünist hareketinin bozulmaya uğradığı, Türkiye devrimci hareketinin de bunun çeşitli kollarından etkilendiği ve bunu kendi geliştiği küçük-burjuva zemine göre şekillendirdiği koşullarda, partileşme sürecinin aynı zamanda ideolojik bir atılımı gerektirdiğini tespit etmiştir.

EKİM'in çıkışı nicel bir güçle değil, net bir ideolojik çizgiyle gerçekleştirilmiştir. Ve bugüne kadar katettiği yol da bu güçle alınmıştır. Düzenin devrimci örgütlere yoketme politikasıyla saldırdığı, ama ehlileştirmek için düzen içi kanalları da açık bıraktığı, devrimci demokrasinin de daha çok legal dergi, legal örgütlenmelerle kendini ifade ettiği koşullarda EKİM, illegal örgütlenmede ısrar etmiştir. Tüm olanaksızlıklarına rağmen, ilk şekillenişiyle birlikte mücadele alanına illegal bir yayınla çıkmıştır. Bu yayın bugüne kadar düzenin saldırılarına, devrimci demokrasideki legalizm furyasına, hatta EKİM'de boyveren tasfiyeci çıkışa rağmen aksatılmadan, bir dönem sonra da periyodu 15 güne indirilerek çıkarılmıştır.

EKİM, partileşme sorununu sınıfa

müdahale, sınıfın öncüsünü kazanma, fabrika hücreleri temelinde örgütlenme olarak ele almıştır. Ve bugüne kadar esas çabasını ve gücünü bu alanda yoğunlaştırmıştır. Bugün, illegal yöntemleri kullanmada, sınıfa, fabrikalara yönelik faaliyeti yürütmede önemli bir birikimi ifade eden bir örgüt konumuna gelmiştir.

İdeolojik atılım yönünde de önemli adımlar atmıştır. Partileşmenin sorunları, işçi hareketinin sorunları, sol hareketin sorunları, ulusal sorun konularında tam bir netlik sözkonusudur. Sosyalizmin tarihsel sorunları ile Sovyetler Birliği'ndeki deneyimler konusunda önemli bir ilk birikim elde edilmiştir.

Sol harekette genel olarak yaşanan tasfiyeci dalgaya ve bunun EKİM içinde de yankı bulmasına karşı gösterdiği direnç ve mücadele, EKİM'in gücünü ve potansiyelini ortaya koymaktadır. Kuşkusuz EKİM bu süreçte yaralar almıştır. Ama o yürüttüğü mücadele ile sadece yüklerinden kurtulmakla kalmamış, aynı zamanda bu süreçten güçlenerek çıkmıştır. Sol harekette kendini bariz bir şekilde sınıfın dışında güç arama, liberal birlik arayışları, legalizm konularında gösteren tasfiyecilik, EKİM'in içinde de, yine aynı savrulmalarla, EKİM'in çizgisini sürdürmekte zorlanan unsurlarda yankısını bulmuştur. EKİM buna karşı kendi zaaf alanlarına da vuran uzlaşmaz bir mücadele yürütmüştür.

Partileşme, sınıf hareketiyle bilimsel sosyalizmin birleşmesi, sancılı bir süreç olarak yaşanmaktadır. Bu sancılı süreç zayıf unsurlarda sürekli olarak sınıfa güvensizlik, sınıftan kaçış, onun dışında güç arama, sınıfın ideolojisinden uzaklaşma gibi eğilimlere yol açmaktadır. Türkiye'de bu uzaklaşma değil, fakat işçi sınıfına yaklaşamamadır. EKİM'in çizgisini kavrayamadıkları ölçüde tasfiyeciler için de bu böyle olmuştur.

Tasfiyeciler, EKİM'in çekim gücüne kapılarak, küçük-burjuva hayranlıklarıyla sınıfın içinde kolayca güç olmayı hayal etmişler; bu gerçekleşmediği ölçüde de, gözlerini yeniden sınıfın dışına dikmişlerdir. Önce kolay birlik arayışına yönelmişler, sonra da sınıfın dışında parti oluşturma formülüne ulaşmışlardır. Sınıfın öncüleri kazanılamıyorsa çözüm bellidir; bizim dışımızda güçlerle, yani aydınlarla, diğer gruplarla -tüm bu bulanık platformlarla- birleşmek! Böylece bir sözde "devrimci çekirdek" oluşturmak! Gerçekte ise bundan yalnızca bir "dilenci çorbası" çıkmıştır.

EKİM bu tasfiyeci dalgayı kökenlerini tahlil ederek aşmış ve kendi yolunda yine ileri atılmıştır. Geçmiş iki yıllık sürece baktığımızda bu atılımla katettiği yol da ortadadır. Tasfiyeciliğin açtığı örgütsel yaralar sarılmış, aylık MYO 15 günde bir çıkarılmaya başlanmış ve sağlam bir illegal temel üzerinden yasal alandan da önemli bir müdahale başlatılmıştır.

EKİM'in şimdiye kadarki süreci şunu açıkça göstermektedir: EKİM, Türkiye'de proleter hareketin tek gerçek temsilcisidir. Bir devrimci için EKİM'den uzaklık, sosyalizmden, dolayısıyla gerçek bir devrim ve iktidar platformundan uzaklıktır. Benim için devrim platformunda olmak, proletaryanın kurtuluşu için mücadele etmek EKİM saflarında olmak demektir.

Yaklaşık iki yıldır mücadelemi EKİM'in bir militanı olmak hedefiyle sürdürüyorum. Katettiğim mesafeyi genel çizgiler içinde özetledim. Bugün bunu daha da ileri götürmek istiyorum. EKİM'in üyesi bir örgütlü komünist olmak istiyorum. Kendimi bunun tüm gereklerini yerine getirmeye hazır hissediyor, böyle görüyorum.

D. FATİH

Komünist direniş geleneğimizde yeni bir sayfa

Devrimci kimliğimi savundum

Gece saat 12 civarında günün yorgunluğunu atabilmek için yatağa girdim. Bir süre sonra birlikte kaldığım yoldaş gelerek, "kalk giyin, etrafımız sarılmış durumda" dedi. Hızla giyindim, evde örgütsel çalışmamızı ve ilişkilerimizi açığa çıkaracak yazılı belgelerin olmaması sevindiriciydi. Hızlı bir şekilde evin bütün odalarını tekrar kontrol ettik. Kapının zili uzun uzun çalıyordu. Kapı açılır açılmaz silahlı 10-15 kişilik tim evin tüm odalarına dağıldı.

Düşmanla yüz yüze gelmiştik. Gözlerinde doğru yere gelmiş olmanın mutluluğu vardı. Baskının ihbar olmadığı açıktı. Beni ve yoldaşı salonun duvarına yasladılar. Bize hangi yoldan ulaşmış olabileceklerini düşünüyordum. Kısa bir süre sonra özel eşyalarımı toplamak için evde onlarla dolaşmaya başladım. Müdahale etmiyorlar, fakat aldıklarımı kontrol ediyorlardı. Emniyet sarayında yoldaşla beni asansöre bindirdiler, bir kat sonra bir başka yoldaşı da aynı asansöre bindirdiler. Başka yerlere de ulaşmış oldukları açıktı. Birlikte kaldığım yoldaşa yaklaştım, elini tuttum ve direnmemiz gerekir anlamında sımsıkı sıktım.

Operasyonun boyutlarını o an için bilmek mümkün değildi. Örgütümü ve yoldaşlarımı düşünüyor, onlar için kaygılanıyordum. Düşmanın elindeydik... Mücadelemizin bir parçası, yeni bir safhasıydı. Bu safhasındaki görevimi düşünüyordum. Bu görev karşısında tutumum netti. Düşmanın bildiklerinin dışına çıkmasına izin vermemek... Bundan daha önemlisi, düşman karşısında ihtilalci bir örgütün kadrosu ve temsilcisi olmanın bilinciyle hareket etmek... İdeallerim, yoldaşların ve devrimci kimliğim üzerine hiçbir şekilde pazarlık yapmamak, düşmana diz çöktürmek...

Asansörden indirildikten sonra, gözlerimizi bağlayıp uzunca bir koridorda bekletmeye başladılar. Göz bandını araladığımda başka yoldaşların da getirilmiş olduğunu gördüm. Düşman çevremizde sevinç çığlıklarıyla dolaşıyor ve tekmeler sallıyordu. Bu sevinçlerini boşa çıkarmak bize düşüyordu. Bana yaklaştıklarını hissettim. Biri göz bandını aralayıp: "O, X hanım da burdaymış, hoş geldin X hanım" dedi. Üst aramalarımızı yaptıktan sonra sorgu odasına götürdüler. "X hanım anlat bakalım" ... Bu papaz rolündeki işkenceciydi. Düşmana karşı tavrımızın ne olduğunu ilk karşılaşmamızda yansıtmak gerekiyordu. "Size anlatılacak hiçbir şeyim yok, ifade vermiyorum" dedim. Papaz rolündeki sorgucu bu tavrımı görünce, "örgütsel hiç bir şey sormayacağım, bütün örgütünüz burada; gel seninle sosyalizm üzerine konuşup, tartışalım". Bu sözlerinden sonra tavrını yeniden tok bir şekilde yansıttım. Papaz konuşmayı özel sohbet üzerine kurmaya çalışıyor, fakat beceremiyordu. Tüm soruları ve konuşmaları karşısında kayıtsız davranıyordum. Bir süre sonra aldıkları koridora tekrar geri götürdüler. Ön sorgu süreci bittikten sonra, hepimizi geniş bir salona götürdüler. Salonun ayrı noktalarından son derece yüksek bir sesle müzik yayını yapılıyordu. İşkenceciler etrafımızda sürekli dolaşıyorlar, gelip geçerken tekme, tokat atıyorlar, bedenlerimizi duvara vuruyorlardı. Sürekli olarak, "sizin için savcılıktan 15 günlük süre aldık, hepinizi tek tek konuşturacağız, ona göre iyi düşünün", "birazdan tim gelecek, hepinizi oyacak, hiç şansınız yok, konuşmadan buradan çıkamazsınız" vb. diyorlardı. Böylece sorgu süreci başladı.

Sorgu odasında bir sandalyeye otturtular, sorular sorulmaya başlandı. Tavrım susmaktı. Sorulan hiç bir soruyu cevaplamıyordum. "Susman anlamsız, bütün örgütü buraya çektik, herşeyi biliyoruz, sana düşen senin hakkında bildiklerimizi bir de kendi ağzından söylemen". Evde çıkan malzemeyi kim getirdi? Kimden

alıyordunuz? vb. sorular ard ardına geliyor, hepsini yanıtsız bırakıyordum. Susmamın anlamsız olduğunu, kendilerinin herşeyi bildiklerini söylüyorlardı. "Eğer seni sokaktan alsaydık, evinin adresini ve yoldaşını vermemen anlamlı olurdu. Bu koşullarda direnmen anlamsız, konuşmaz isen burdan sağlam çıkmazsın, biz de konuşturtmadan kimseyi çıkartmayız, iyi düşün eziyet çekme" deyip duruyorlardı. "Düşünmen için sana zaman tanıyoruz, iyi düşün" diyerek aldıkları yere götürdüler. Salondaki dayak faslı sürüyordu. Kimsenin uyumasına izin vermiyorlardı. Bir işkenceci güya vücudun dinlenmesi için komutla hareket yapmamızı istiyordu. Hiçbir hareketi yapmıyordum. Bu tavrım onu çılgına çeviriyordu. Saçlarımdan tutup indirip-kaldırıyor, hareket etmemi sağlamak istiyordu, fakat başarılı olamıyordu. Tekme tokat dövdükten sonra bırakıyordu.

İkinci defa sorgu odasına alındığımda "buyrun E hanım" dediler. Sorgucu kod adımın E olduğunu, birlikte kaldığım yoldaşın kod adını, X ile ilişkiyi benim yürüttüğümü, ona gazete verdiğimi söylüyordu. Bunları bilmelerinin hiçbir önemi yoktu. Tavrımın aynı olduğunu görmek işkencecileri çılgına çeviriyordu. "Seni şimdi bülbül gibi konuşturacağız" diyerek başka bir mekana götürdüler. Soyunmamı istediler. Bir an için kendim mi soyunsam, zorla mı soysunlar diye düşündükten sonra, soyunma işini kendim yapmayı daha doğru buldum. Soyunurken tereddüt ve zayıflık göstermeden üstümdeki herşeyi çıkardım. Askıda çıplaklığımdan yararlanıyorlar, beni psikolojik ve ahlaki yönden zayıf düşürmeye uğraşıyorlardı. Her türlü hakaret ve tehdidi yağdırıyor, her türlü yöntemi deniyorlardı. Elektrik veriyor, sözle ve elle cinsel tacizde bulunuyorlardı. Zaman zaman bir sandalyeyi ayaklarımın altına koyup çekiyorlardı. İndirdikten sonra banyoya götürüp, cinsel tacizi su eşliğinde yapmaya başladılar. Bunu konuşmayacağım konusunda ikna oluncaya kadar sürdürdüler.

Sorgu odasına tekrar alındığımda, her şeyi bildiklerini, hakkımda ifade verildiğini söylediler. Bunun hiçbir önemi yoktu. Sorular karşısında kayıtsızlığımı sürdürüyordum. Defalarca sorgu odasına alıp duruyorlardı. "Kızım aptallık yapma, bak herkesin senin üzerine ifadesi var, sana düşen bunları bir de kendi ağzından söylemek, senden başka birşey istemiyoruz. Bütün deliller ve ifadeler elimizde, başka şansın yok." Ben aynı kararlılıkla söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını ifade ettim. İşkenceciler "susmakla bütün söylenilenleri, kabul ettiğimi, kendimi savunmadığımı, böylece kendime haksızlık ettiğimi" söylediler. "Söyleyeceğim tek bir şey yok, delilleri topladıysanız mahkemelerinizde yargılarsınız" demem üzerine öfkeden kudurdular. "Görevimizi nasıl yapacağımızı senden mi öğreneceğiz" diyerek üstüme saldırdılar. Bu aşamadan sonra defalarca, gece yarısından sabaha kadar su ile cinsel tacizi sürdürdüler. Son kez ifade almak için sorgu odasına götürdüler. "İfade ver kurtul. Günlerdir aç, uykusuz kaldın, kendine hiç acımıyor musun?". Son sözlerimi söyledim: "Size söyleyecek hiçbir şeyim yok, ifade vermiyorum". Sonuç alamayınca bekletildiğimiz salona götürdüler. (...)

Ertesi gün papaz rolündeki işkencecinin odasına alındım. "EKİM'e Ekim'de operasyon çekelim dedik, vazgeçtik. Fakat fazla oldunuz. Sizin dışınızda örgüt mü yok? Hergün hergün bildiri, afiş, gazete dağıtıyorsunuz. Hükümet kurduğunuzu mu sanıyorsunuz?" Göz bandını açtı, benimle özel sohbet etmek istiyordu. Beni tanıma ve anlama çabasındaydı. Oturmama, bakışlarıma, hareketlerime dikkatlice bakıyordu. "Direnişinin gerçek nedenini öğrenmek istiyorum." dedi. Bu sorusunu cevaplandırdım. "İdeallerime, davaya ve gelecek topluma olan inancım"... İşkenceci papaz, "sana deneyeceğimiz başka bir yöntem kalmadı, her ne kadar farklı düşünüyorsak da, sana saygı duyuyorum" diyerek beni odadan çıkardı.

Sorgu odasından bir devrimci olarak görevimi yerine getirmenin verdiği güven ve mutlulukla, başım dik çıkıyordum. Düşmanın tüm iğrenç yöntemlerine rağmen, onları kendi kalelerinde yenmenin, yoldaşlarıma, örgütüme, uğruna savaştığım davaya zarar vermemenin mutluluğunu yaşıyordum.

S. E.

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Faşist Sermaye Devletinin Yeni Saldırı Planları Bozulmalıdır! Devlet Terörüne Karşı Mücadeleye!

Faşist sermaye devleti Çukurova'da yeni bir saldırı hazırlığı içinde. 26 Mayıs'ta Adana'da, Hatay, Maraş, Gaziantep, Mersin ve Adana'nın vali ve emniyet müdürleri ile jandarma komutalarının katıldığı bir toplantı yapıldı. İçişleri bakanı Menteşe'nin başkanlık ettiği bu toplantıda, Kürt ve Arap halkına, işçi ve emekçilere yönelik yeni saldırı planlarının kararları alındı.

Bölge valileri toplantısı sonrasında içişleri bakanı Menteşe, yaptığı açıklamada, kontr-gerillaya "açık saldırı" ve provokasyon emri verdi; ve başta Adana, Mersin ve Antakya olmak üzere bölge şehirlerini devlet terörüne "açık hedefler" olarak gösterdi. Ayrıca bu toplantıda alınan bir kararla, "koruculuk sisteminin güney illerinde yürürlüğe konulacağı" açıklandı.

Nitekim geçtiğimiz günlerde Antakya ile Adana'nın bazı ilçelerinde koruculuk sistemine geçildi. MHP'li sivil faşistler, işbirlikçiler ile serseri ve katiller çetesinden oluşan "özel güvenlik birimi" kuruldu. Bu aynı toplantıda, Çukurova bölgesindeki hemen bütün illerin "olağanüstü hal kapsamına alınması"nm planları yapıldı ve buna yönelik kararlar alındı.

Faşist diktatörlüğün Çukurova bölgesine yönelik yeni saldırı planları yalnızca bunlar değil. BBP genel başkan yardımcısı, "Maraş katliamının bir numaralı sanığı" Ökkeş Şendiller gibi eli kanlı katillere katliam ve sürgün projeleri hazırlatılmış durumda. Devlet yöneticilerince tartışıldığı açıklanan bu projeye göre, "bölgede yaşayan köylüler", yani Arap ve Kürt emekçiler, köylerinden ve yaylalarından ya göçettirilecekler ya da çeşitli saldırılar ve provokasyonlarla buna zorlanacaklar. (...)

Devletin bütün bu hesaplarını ve oyunlarını bozmalıyız. Bunu yapabiliriz. Bunun için bütün işçi ve emekçiler, yani Kürt, Türk ve Arap halklarından ezilenler, devlet terörüne ve yeni saldırı hazırlıklarına karşı birleşmeliyiz. Mücadele ve direniş yolunu seçmeli, Gazi emekçilerinin açtığı o onurlu ve şanlı yoldan yürümeliyiz. (...)

EKİM Adana İl Örgütü'nün Haziran 1995 tarihli bildirisinden...

Birleşik ve örgütlü mücadeleye!

KÇSKK'nm başını çektiği kamu çalışanları eylemi ne yazık ki asıl hedefinden uzaklaştırılarak bir DYP protestosuna dönüştürüldü. DYP il binaları önünde yapılan oturma eylemlerinde, meclis görüşmelerinde grevli-toplusözleşmeli sendikal hakkın verilmesine karşı çıkan DYP'nin protesto edilmesi diğer düzen partilerinin bir anlamda aklanmasına neden oldu.

DYP de dahil olmak üzere tüm burjuva sınıf partileri, grevli-toplusözleşmeli hak talebinin verilmesini onaylasalar dahi, biz biliyoruz ki, onlar kendi sınıf çıkarlarına göre bunun sınırlarını çizeceklerdir. Çizme aşıldığında da bugün olduğu gibi tüm kolluk güçlerini üzerimize yollamaktan bir an olsun bile çekinmeyeceklerdir.

Grevli-toplusözleşmeli sendikal hak talebimizin sınırlarını belirleyecek olan bizim mücadelemizdir. Şunu çok iyi bilmeliyiz ki, burjuva devlet, kendi sınıf çıkarlarına köstek olabilecek hiçbir karara parmak basmaz. Bugün sendikal hak talebi yasal olarak kabul edilse bile, bunun anayasada yalnızca bir madde olarak kalması için herşey yapılacaktır. Bizler bu hakkı kendi sınıf çıkarlarımız doğrultusunda kullanmaya çalıştığımızda, her yol ve yöntemle bunun önünü almaya çalışacaklardır. Grevli-toplusözleşmeli sendikal hakkın kazanılması ve korunması işçilerin ve kamu emekçilerinin birleşik örgütlü mücadelesiyle mümkün olacaktır.

A. Güzel/Ankara

Mücadeleyi kazanacağız!

Binin üzerinde kamu emekçisinin çalıştığı bir işletmenin yemekhanesinde bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Yaklaşık 500 kişiye ulaşabildik. Kimi yemek yerken okuyor, kimi cebine koyuyordu. Yaklaşık bir saat içinde yemek yiyen tüm emekçilere bildirilerimiz ulaşmıştı.

Daha sonra Tüm-Sağlık-Sen yöneticisine rastladım. Kendisine yemekhanede bildiri dağıtıldığını, haberinin olup olmadığını sordum. Haberi yoktu. Kimin dağıttığını öğrendiğinde gösterdiği tepki çok ilginçti: "Biz işimize bakarız, onlar işine"! Metnin içeriğini dahi merak etmedi. Bu bürokratlar politikadan öcü gibi korkuyorlar. Görevlerini sendikalizmin gerekleriyle sınırlamışlar. Emekçi kesimin sosyalist bilinçten ve öncüsünden yoksunluğu sayesinde bunu başarıyorlar. Fakat kavga büyüyor ve büyüyecek. Bizler devrim için mücadele ediyor ve devrime yürüyoruz. Ve bu mücadeleyi biz kazanacağız.

Parti önderliğinde sosyalist devrime, komünizme!

A. Kerim/İzmir

EKİM'in ihtilaci ruhunu parti kavgamızda yaşatacağız

Hareketimiz son derece elverişsiz koşullarda büyük olanaksızlıkları altederek bugünlere gelmiştir. İdeolojik üstünlüğünden aldığı politik kuvvetle, ve bundan beslenen iddia, ısrar ve kararlılıkla parti yılına ulaşmıştır. Ne var ki hareketimiz henüz yolun başındadır ve üstesinden gelmesi gereken sayısız güçlüklerle kuşatılmıştır. Biz EKİM'ci komünistler, üstünlüklerimizi zayıflıklarımızı aşmanın bir olanağına dönüştürebilmeliyiz. Partinin öngününde olduğumuz bugünkü süreçte sınıf kavgasına parti bilinci ve ruhuyla atılmalıyız. Parti bilinci ve ruhu, kendi zayıflıklarımıza karşı mücadelede olduğu kadar düşmana karşı yürüttüğümüz savaşımda da yenilmez bir silahtır. Yoldaşlık bağlarımızı bu bilinç ve ruhla pekiştirebildiğimiz ölçüde tek bir eğilmez iradenin o muazzam gücünü yaratabileceğiz.

Parti yılını büyük bir coşkuyla selamlıyoruz.

EKİM'le partiye, partiyle proletarya devrimine!

EKİM'ci tutsaklar

Kamu çalışanlarının oturma eylemi

28 Haziran '95 günü, KÇSKK yerel örgütlülüğünün aldığı kararla dört ayrı yerde sessiz oturma eylemi hayata geçirildi.

Bizler, Konak Meydam'mnda 150-200 kişi kadar bir kitle ile eylemi gerçekleştirdik. Eyleme "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" pankartıyla ve "Sendikal mücadelenin engeli sermayenin meclisi!" döviziyle katıldık. Kitle içinde pankartımızın ve dövizimizin içeriğine ilişkin olumlu tartışmalar yapıldı. Aynı zamanda pasif eylemlerle ve çarpıtılmış hedeflerle sonuca ulaşılamayacağı üzerinde ortak düşünceler dile getirildi.

Kamu çalışanı bir Ekim okuru

Kitle hareketi ve olanaklar

12 Eylül sonrasında mücadelenin gelişme düzeyine bağlı olarak gözaltında kaybetmeler hız kazanmıştır. Hasan Ocak, Ayşenur Şimşek, Rıdvan Karakoç bunun son örnekleri olmuştur. Ancak kitle mücadelesindeki gelişme, kayıplara ve cenazelere sahip çıkılınası bu katiller sürüsünün iğrenç yüzünü açıkça sergileme imkanı vermektedir. Gözaltında kaybedilip katledilenlere sahip çıkma, bu doğrultuda yürütülen kampanyalara verilen kitlesel destek, cenaze törenlerinde yaşanan devrimci coşku, tüm bunlar kitle mücadelesinde yeni bir evreye girildiğinin önemli işaretleridir. Gösterilerde ve cenaze törenlerinde kitleler "Katilleri istiyoruz!", "Katil polis, katil devlet!", "Kahrolsun kontr-gerilla!", "Kayıplar bulunsun, yargısız infazlara son!" gibi sloganları haykırarak doğrudan devleti hedef almaktadır.

Gazi direnişi, 1 Mayıs ve ardından yaşanan bu tür kitle eylemlilikleri yeni dönem kitle hareketliliğinin politikleşme imkanlarını ortaya koymaktadır. Komünistler kitle hareketliliğindeki gelişmenin ortaya çıkardığı bu imkanları en iyi bir biçimde değerlendirmek zorundadırlar.

S. Sercan

Okurlardan / Yoldaşlardan...

2 Temmuz'da onbinlerce insan haykırdı

Sivas'ın katili devlettir!

Sermaye devletinin 2 Temmuz 1993 Sivas katliamıyla yaktığı ateş sönmedi. Tersine, Gazi, Nurtepe, Okmeydanı, Tuzla, Şişli, Polisan'ın kavga barikatlarındaki devrimci rüzgar onu besledi, büyüttü ve kundakçının kendisine, sermaye devletine yöneltti.

İstanbul'daki Sivas katliamını protesto yürüyüş ve mitingi yaklaşık 40 bin kişilik bir kitle katılımıyla Kadıköy'de gerçekleşti. Çoğunluğunu devrimci örgüt kortejlerinin oluşturduğu yığınlar; sokaklara taşıdıkları devrimci hava, gösterdikleri kararlılık, disiplin ve yaydıkları coşku ile, son dönem kitle hareketliliğindeki canlılığı büyük bir devlet karşıtı gösteri ile pekiştirdiler. Devlete karşı kusulan kin, hakim devrimci atmosfer ve 1 Mayıs'ı aratmayan coşku mücadelenin daha da yükseleceğinin açık habercisi oldular. Kundakçı devlet kolluk kuvvetlerini Kadıköy'e yığınasına rağmen, büyük bir korku ile kendi yaktığı ateşin eteğine yaklaştığını seyretmek zorunda kaldı. Ötesine geçme cesareti gösteremedi. Devrimci kararlılık buna izin vermedi.

Sermaye devletinin iğrenç katliamcı karakterine, sömürgeci, işçi-emekçi düşmanı ruhuna ve bizzat varlığına karşı tırmanan bir öfkeydi sokaklara taşan... Düzen ve uşaklarının yoğun karşı çabalarına rağmen, kitleye devrimci, devlet karşıtı bir hava hakimdi. Yer yer attırılmaya çalışılan laik-şeriatçı karşıtlığına dayanan düzen içi sloganlar, devlet karşıtı, anti-faşist devrimci ve sosyalist sloganların gür sesi içinde boğuldu.

Sermaye devletinin resmi organlarının ve burjuva medyanın yoğun çarpıtma girişimlerine rağmen kamuoyunda yaratılmak istenen "bir avuç provokatör" demagojisi bir kez daha fiilen yıkıldı. Alanlara sığmayan kalabalığın büyük çoğunluğu devrimci örgüt kortejlerinde yer aldı; ellerinde örgüt flamaları, kızıl bayraklar, devlet karşıtı sloganların yazılı olduğu pankartlar altında ve var gücüyle devrimci sosyalist sloganları haykırarak yürüdü. Böylece son dönemde boyutlandırılan yalan ve karalama kampanyalarını boşa çıkarttı.

Direnişçi Eminönü işçilerinin yürüyüş boyunca ve alanda sergiledikleri coşku, devrimcilerin ve komünistlerin sloganlarına katılıp sınıf dayanışmasına yaptıkları özel vurgu, ayrıca göze çarpan olumlu bir görüntüydü. Direnişleri devam eden Eminönü işçileri, sendikal ve liberal kuşatmayı aşamamış olmalarına rağmen, politik bir tutum ortaya koymayı başardılar.

Komünistlerin 2 Temmuz'da gösterdikleri politik etkinlik ve canlılık, önümüzdeki ağır sorumluluk ve görevlerle dolu sıcak dönemin ihtiyaçlarını karşılamak üzere atılmış bir başlangıç adımıdır. Komünistler bir yandan Alevi derneklerinin kortejlerinde Alevi kitlesinin ve emekçi halkın demokratik taleplerine sahip çıktılar ve bu talepleri sosyalizm perspektifiyle birleştiren sloganları kitlelere mal etmeye çalıştılar. Böylece hem devrimci bir havanın egemen kılınmasında etkin bir rol oynadılar, hem de düzen içi ve hedef saptırıcı bir havanın hayat bulmasının önünü baştan kestiler. Komünistlerin sloganlarına yer yer yüzlerce yürüyüşçü içtenlikle katıldı. Öte yandan "EKİM ile Partiye, Parti ile Devrime!" sloganının yazılı olduğu pankartın altında ciddi bir iddia ile kitlelerin önüne çıkan komünistler, büyük coşku ve disiplin sergilediler. Etkin bir yazılama ve kuşlama faaliyeti bunları destekleyen çalışmalar oldu. Kadıköy sokakları komünistlerin yazılamalarıyla donatıldı, alanlar kuşlandı.

Sivas katliamını protesto eylemliliği kitle hareketinin hız kazanacağına, önümüzdeki dönemde giderek daha militan, radikal ve devrimci bir görünüme bürüneceğine yeniden işaret etmiştir. Emekçi yığınlarda yaşanan ve ivmelenen canlanmayı doğru kavramak, hareketin içerisinde etkin bir biçimde yer almak, bize buradaki devrimci dinamiği sınıf hareketine taşıma, onunla birleştirme olanağını verecektir. Önümüzde duran yakıcı görevlerden birisi, buradaki hareketliliği ihtilalci bir sınıf partisinin kurulması için bir kaldıraç olarak kullanabilmektir. Zira ancak böyle bir partinin varlığı koşullarında terör devletinin katliamlarına, saldırılarına, sömürüsüne gereken cevap verilebilecektir.